

Người Đi Tìm Hạnh Phúc (Tình Tay Ba)

Contents

Người Đi Tìm Hạnh Phúc (Tình Tay Ba)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	14
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	21
21. Chương 21	22
22. Chương 22	23
23. Chương 23	24
24. Chương 24	25
25. Chương 25	26
26. Chương 26	26
27. Chương 27	27

Người Đi Tìm Hạnh Phúc (Tình Tay Ba)

Giới thiệu

Câu chuyện được lấy bối cảnh tại Hà nội và một thị trấn nhỏ vùng núi phía đông bắc bộ, khi đọc ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-di-tim-hanh-phuc-tinh-tay-ba>

1. Chương 1

Bạn có tin rằng ghét của nào trời trao của ấy không? ít nhất là tôi tin.

Thực ra có những lúc từ cái nhìn đầu tiên mình cảm thấy ghét cay, ghét đắng người ta, sợ sệt khi gặp họ nhưng quả thật câu nói ghét của nào trời trao của ấy rất huyền bí. Qua một số người, bạn từng gặp lần 1, gặp lần 2, lần 3 bạn rất ghét người ta vì người ta đánh đá, tính tình khó đoán. Phải chải qua thời gian sau bạn mới khai thác được điểm tốt của người ta, bạn mới thấy thích, thấy yêu họ.

Con người của huyền my cũng vậy, vừa tiếp xúc lần đầu tôi đã thấy ghét và sợ sệt mỗi khi gặp em. Một điều không thể phủ nhận khi qua thời gian tôi đã hiểu em nhiều hơn là huyền my vẫn còn là một cô bé, tính tình trẻ con pha trộn ít đánh đá và giành trọn trái tim của mình cho bigbang, CAND.

Tôi tên là Đỗ Trung Hiếu, năm nay tôi 17 tuổi. Tôi ghét nhất là mùa đông ghét mùa đông không phải vì sợ lạnh, mà là tôi sợ sự cô đơn. Suốt 17 năm qua, mỗi năm vào mùa đông tôi thường thức đến gần sáng để đọc truyện, facebook, ola và chỉ ngủ khi hai mắt không còn thức được nữa. Mặc cho sáng dậy đi học hai mắt tôi thâm cuồn cuồn nhưng tôi cũng kệ, đó là cuộc sống của tôi trước khi tôi gặp em và yêu em.

Trở lại với hiện tại, bây giờ trời đã xé thu, vạn vật cũng đã bắt đầu xao động. Từ ngọn cỏ bé nhỏ cho đến những cây cổ thụ cao lớn trong ánh sáng vàng rực rỡ đều dùng sắc thái của mình để điểm tô cho cái mùa thu xao xác ấy. Mỗi người, mỗi cảm nhận riêng về mùa thu khác nhau, còn tôi cảm nhận về mùa thu mùa mà dẫn đường cho sự lạnh giá của mùa đông ập tới. Phải chi đây là mùa mà những người cô đơn (fa) như tôi có thể thấu hiểu nhất. Ngày và đêm đã bắt đầu chênh lệch rồi, nắng ấm xa dần rồi, tôi phải tự đứng lên mà đi tìm in hình cái gọi là hạnh phúc mới thôi, một tình yêu thực thụ.

Vừa chải qua tiết sinh hoạt thật khủng khiếp, tôi vội về nhà ngay như mọi ngày. Không rẽ ngang, rẽ dọc về để tắm rửa mặt sớm tối lên nhà thằng bạn chơi.

Hum nay ở lớp nó bảo là nhất định phải lên, uk thì lên! đặng nào tối nay thứ 7 ở nhà không có cái gì chơi cũng chán. Nhưng cũng không thể ngờ được mọi sự đen đủi lại cứ tìm đến tôi trong ngày hôm nay.

Ngay từ sáng đi học muộn 5 phút, thấy thầy giáo lên gần đến lớp cầm đầu cầm cổ chạy vào lớp trước ông chẹo mẹ chân. Đúng là một ngày xui xẻo...

Phải công nhận mới mọi người là thi thoảng nên đi dạo phố, ta mới thấy hết được cảnh nhộn nhịp về đêm. Bây giờ trời đang dần chuyển mùa, cảm giác xe lạnh đã bắt đầu đến, đi dọc con đường chúng ta sẽ có thể ngửi thấy mùi hoa sữa. Mặc dù không mún ngủ đầu, nhưng vẫn chui vào mũi đây.

Tôi cũng nói thật là tôi lúc này không có tâm trạng để mà tả hoa, tả lá cho lắm. Đau thật, chân thì đau may mà vẫn đạp xe được lên nhà thằng bạn. Bố nó bảo là nó đi chơi đầu rùi ấy, vừa nãy thấy có đứa rủ. À thằng này được, theo gái mà lại cho anh em leo cây. Ngồi đây mà nói chuyện với phụ huynh đợi nó về có mà đến sáng mai, dành lại lết về thôi.

Tôi thề là sẽ không có lần thứ hai ! Mãi lảo lảo chứ nó mà cũng đi được một đoạn, ý định bây giờ đi đâu thì cũng trống rỗng, thôi tôi về bật ti vi lên rồi ngồi tự kỉ vậy! biết làm gì hơn. Đang nghĩ vớ vẩn thì nghe có giọng con gái gọi. Giọng đứa nào mà ngang thế không biết ? lại còn dám gọi tên phụ huynh nữa chứ, tôi thề nếu lúc ấy tôi biết được mồm đứa nào đang gọi tên ông già ở nhà ra tôi bóp cổ nó chết liền.

Đành phải đi chậm lại, sax mềng ơi! cứ tưởng đứa nào hóa ra là phương nắm (đứa chị họ). Ăn với chẳng nói, làm mình cứ tưởng mấy con dở hơi thích buôn chuyện ở lớp. Mà nghĩ bụng đang đi một mình, tự dừng lại có người đi cùng thế này, chắc bảo đây. Mãi nói chuyện, giờ mới để ý hình như ngồi sau xe phương nắm còn ai đây không biết? (mà con gái con đứa tốt buổi tối lên ở nhà, may mà mình không có người yêu không thì lo chết mất).

- Ặc ! suýt ngất, mẹ ơi có phải mắt tôi lúc đấy nhìn lầm không?

- Không ngờ người ngồi sau phương nắm lúc này lại là nhỏ em huyền my.

- Ôi! chúa ôi xin ngài hãy giúp cho thằng con của ngài được bình yên vô sự đến khi về đến nhà . (nghe tên nhỏ huyền my thì hay đấy nhưng đâu ai biết đừng phải nhỏ my là động phải nữ đại ác nhân của trường THCS kỳ lâm lúc bấy giờ). Phương nắm đã bắt đầu hỏi chuyện tôi, cái gì cơ! hỏi gì không hỏi lại động ngay vào cái lỗi đau bị thằng bạn cho leo cây của tôi.

- Mà vừa đi đâu về đấy? Hay lúc này mình nên nói thật cho phương nắm là vừa lên nhà thằng bạn, bị nó cho leo cây nhĩ? Không được! nói thế nó chứ mình ngu thì biết dấu mặt vào đâu, thôi chém bừa đi.

- Ở nhà chán quá, nên em đi dạo tít! bla bla.... Có những câu nói mà người nói không bao giờ có thể biết được là đã động đến nỗi đau của người kia.

- Thế dạo này mày đang yêu ai rùi?

Mịa! mẹ này ác dã man con ngan lun, lần sau để ý em mình tít chứ. 17 năm nay , tôi thề nếu tôi có một gấu nào để yêu thì tôi còn bé hơn con kiến, lại còn yêu ai rồi chứ! đau quá đau lun. Thực ra cũng có một số lần tôi định tán thử một ai đó nhưng đối phương nghe thấy tên tôi thôi là đã nản rồi ý, tại tôi nghịch vài chường lun.

- Dạ làm gì có ai ạ! (trời đất, giọng tôi lúc ấy ngọt thế không biết).

- Shhit! tao không tin... mặt mày có đến nỗi nào đâu mà bảo là không có người yêu.

- Ăn với chẳng nói, không tin thì thôi. Nhưng sự thật nó đúng là như vậy, nghĩ mãi một hồi ,mà phương nắm không tin thì thôi! chém bừa một hot gờ nào xinh xinh ở lớp cũng được mà!

Huhu, thôi xong! Ở lớp mình có chơi với bọn con gái đâu mà biết tên bọn nó được. Cuồng quá, thôi đánh bạo chêu con sư tử huyền my đang ngồi sau xe phương nắm chắc cũng được, khéo hay rồi đây.

- Em yêu , yê yê my !

- Mày chém gió

-Thật, chị không tin thì thôi. (thực ra lúc đó tôi chỉ nghĩ là chêu nhỏ thôi nhưng sau này thì yêu thầm nhớ trộm em ý mới đau chứ).

- Đùa, em chỉ chêu chị thôi! yêu đương gì chứ, em còn nhỏ mà. Tít nữa thì phọt ra câu gái gú chỉ là phù du nhưng nghĩ bụng thì chỉ có những thằng ngu với nói câu ấy. Cũng may cơ, may mà mình nói là hiểu đùa nên nhỏ my chỉ lườm lườm tít chứ mà không bảo nhỏ là nói đùa nhỏ phi cho phát giếp thì vỡ mồm chết toi.

- Nói với nhỏ my này, nghe dơ đây, Đỗ Trung Hiếu tôi không xứng để yêu nhỏ đâu.

Vì nhỏ là một người hiền lành, dễ mến lại còn đảm đang nữa. (mấy thím thử nghĩ dùm tôi phát, ngược lại của hiền lành... phát chứ đến cơm còn không biết nấu nữa thì đảm đang cái con khỉ).

Ọc ọc! nhắc đến nhỏ my này mới nhớ, có thằng bạn tên là sơn nhà hắng xóm mới nhỏ mà hôm ấy nó chêu nhỏ my cái gì ấy tôi không nhớ dơ nữa nhưng tôi cũng ở đấy thế là nhỏ my phi ột phát cái đôi tông vào mồm thằng bé, chảy cả máu răng! thương cho nó vãi. Lại được mấy thằng ở đấy bảo may không gãy răng, mà gây thử đánh đề khéo ngon canh ý!

Ngon cái mả cha nhà chúng mày, chúng mày còn lương tâm không áy. Từ hum ấy tôi sợ xanh mắt mèo, mà mãi nói đến thằng này quên không kể hum nhỏ my chửi thằng nào ý! ghê vãi, đúng là cái thằng ấy cũng tới số rồi. Một động tác quen thuộc của nhỏ là tay trái chống hông, tay phải duỗi ra chỉ thẳng mặt thằng kia, đúng kiểu ảm trà đạt tiêu chuẩn lun.

Xong rồi chửi như tát nước vào nó sợ thật, tốc độ âm thanh lúc ấy ăn chắc mấy anh hàn quốc đọc zap zùi. Ôi lạy chúa, đầu chỉ có thể, phát cuối vẫn có màn phi tông như trong phim siêu nhân. Thế là cũng hết một buổi tối thứ 7, tôi và phương nắm, nhỏ my mỗi người đi một hướng về nhà. Buổi tối hôm ấy, đúng là một buổi tối đầy sợ hãi, làm sao mà quên được.

2. Chương 2

Sáng hum nay là sáng chủ nhật, tưởng rằng được bế quan ngủ đến trưa thì nghe thấy tiếng mẹ la từ dưới bếp vọng lên.

- Con trai con đứa suốt ngày ngủ dậy muộn như là con gái thế này!

- Ôi trời! không biết có phải đang nằm mơ không nữa, chủ nhật muốn nằm thêm một tý cũng không yên.

Lại còn bảo tôi ngủ dậy muộn nữa chứ, đập chặn vùng dậy vớ cái điện thoại xem giờ thì mới thấy có 7h còn sớm chán. Thế là tôi cũng vừa chớp mắt được mấy tiếng, đêm qua treo facebook đọc truyện khuya quá.

Lúc dậy đánh răng xong xuôi mới thấy ngứa ngứa mặt chứ. A! chết rồi, thế là hôm qua ngủ không mấy em muỗi rồi. Nhưng mà dù gì tôi vẫn còn cứu sống được bao nhiêu sinh linh bé nhỏ. Cũng tự đành an ủi mình thế thôi chứ biết rằng ngu thì chết.

Thói quen sáng chủ nhật của tôi là lên nhà đứa chị họ phương nắm gọi nó dậy, căn bản tôi không ngủ được lên lời nó dậy. Hum nay phương nắm dậy sớm thế, thôi kệ ngồi dưới nhà phương nắm bắt wifi vào facebook với xem tí vlog xem có cái nào mới ra không chứ như ở nhà tôi dùng mimax mà hết lưu lượng nhanh thì có mà chậm thấy mồ.

Ối! OMG, giọng nhỏ my, lại ra nhà phương nắm rủ nhau đi đâu linh tinh đây, tôi đoán thế. Không biết con nhỏ này có còn để bụng chuyện tối qua mình chêu nhỏ không nhỉ? Nếu người tôi chêu tối qua là ai thì tôi không sợ chửi chứ nhỏ my thì không biết chừng.

Nghĩ có thể thôi mà tay... tay, tay tôi đang run lên đây này, đành chịu nhục lấp mình vào một xó may sao nhỏ không để ý lao thẳng lên phòng phương nắm. Ngồi bất động một lúc, phù, phù! hết hồn.

Hừm, mà sao đời tôi lại khổ đến như vậy chứ, thật đúng là chỉ có thể dùng từ thê thảm để hình dung. Qua mức thê thảm.

Làm gì có chuyện phải đi sợ một nhỏ em kém tuổi như vậy được. Nhưng thôi, cứ bình an là được. hehe vậy chắc tôi được bình an rồi.

Sao mà trên phòng bọn nó nói cái gì mà liên quan đến tên tôi nhỉ, không biết được nữa, đểch quan tâm. 5 phút sau thôi, thấy nhỏ hằm hằm lao xuống chỗ tôi, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, nhỏ tát tôi một phát in 5 ngón tay trên mặt rồi chửi nói liên hồi chẳng kịp để tôi hỏi cái quái gì đang diễn ra nữa. Nhỏ còn lấy giọng bà ra chửi tôi nữa chứ, lúc ấy mà có người lớn ở nhà thì có phải hay không vì tôi đỡ phải ăn năm cái tát đau đến như vậy.

- Lần sau đừng có động đến bà...

- Mày bị điên à, sao suốt đêm hum qua mày nháy bà, để ba tao chửi tao, bảo không cho dùng điện thoại nữa mày...

- Sao lại thế, nháy máy là sao?

Ai nói cho tôi biết cái!

- Có phải số 457 là của mày không?

- Um. (chắc nhỏ vừa hỏi phương nắm đuôi sắt tôi).

- Sao đêm hôm mày không ngủ, mày rảnh nháy bà làm gì cơ chứ.

- Đâu có, suốt đêm hôm qua tôi đọc truyện suốt đêm mà, nhỏ nhằm tôi với ai rồi chứ. Tôi có thừa hơi đâu mà chêu nhỏ.(Ghém người ghét nhỏ đầy đây, ai bảo có mình tôi đâu).

- Nhỏ thử xem đầu sắt xem nào?

- 01676

- Ôi, cái gì tôi điên mất, sắt đây đâu phải của tôi.

- Của tôi là 01666 cơ mà!

- Um, tôi xin lỗi, tôi nhầm người!

Trời ơi, mẹ ơi, thế là sáng ra tôi đã bị ăn tát oan rồi. Nhỏ này khủng mẹ rồi ý, chẳng hỏi đầu đuôi ra sao đã tát lật mặt mình lên.

Lần sao tôi chừa mặt nhỏ lun, chỗ nào có nhỏ thì không có tôi. Tránh xa ra không có bị gãy răng như chơi. Ói, stt của bọn nó đánh dấu mình có bình luận, giờ mới nhớ hum đi chơi điện tử cùng bọn nó, bọn nó ghét nhỏ photoshop mặt nhỏ chẳng khác nào ma.

Thôi phải nói luôn mới nhỏ chứ để lâu sợ thấy mờ.. Đúng là vừa bị ăn tát oan lên khôn ra được tý. Thôi đi về, đi về cho bớt sợ hãi. Đúng là một ngày chủ nhật đen đui, lại còn thấy cái ông monitor nhấn tin bảo mai cô giáo kiểm tra vở soạn, không có thì chết.

Về tìm gân chết trong tủ mãi không thấy, nghĩ một lúc mới ra, ôi thôi chết rồi, không ngờ tôi đã phi quyển vở soạn dấu yêu của tôi vào con bé ở lớp ai bảo nó dám bóp lão.hix Sự việc tiếp theo mất vở thì sao, không có vở soạn, không chuẩn bị bài 0 chứ còn sao nữa.

Tệ hại nhất là dọn nhà vệ sinh cả tuần.....ừ ừ dạo,đến đâu thì đến. Từ những ngày sau đó, tôi ít lên nhà phương nắm hân, mỗi lần lên đều phải ngó trước ngó sau không nhớ đâu nhỏ ý ra chơi nhỏ điên lên nhỏ phi cho tôi một phát guốc thì mất đường mắt cơm.

Tối nay lên facebook mà tức thật, nhấn tin cho cường chó,tôi bảo tôi ghét em nó còn trả lời lại bảo ghét của nào trời trao của ấy chứ, trao trao cái mả mịa mày

- tao đây có phải trẻ con đâu mà tin vào câu ấy. tức thật Đáng thương nhất không phải là nước lũ ập đến cuốn trôi tất cả, mà là sau khi gió lớn đi qua, thế giới sạch tinh tươm,chỉ còn bạn vẫn đứng yên tại chỗ ngơ ngác nhìn xung quang, ai cũng đã đi xa...

3. Chương 3

Vừa hum qua nghe bọn nó bảo trên thời sự gió mùa đông bắc về mà hum nay đã thấy đến rồi, nhanh quá vậy. Cuộc sống của tôi mấy ngày lạnh này không có gì thay đổi, vẫn thế thôi bạn ạ.

Vẫn cô đơn khi bắt đầu trời tối, vẫn thức khuya như một thói quen rồi.

Đạo này lạnh hơn chỉ thay đổi mỗi toàn đi học sát giờ vào lớp, chẳng để ý gì đến xung quang cả. Giờ ra chơi mún ra ngoài tí đây nhưng lạnh lên lười quá, thế là ngày nào cũng như thế cho đến khi hết ngày thứ 7.

Tối nay, như dự định nên nhà phương nắm chém gió, bọn nó bảo rủ thêm cả thằng cường chó nữa, um thì rủ, chắc sẽ vui lắm đây.

Lên đến nơi rồi mà không thấy thằng bỏ mẹ cường chó đâu chứ, đang định lôi điện thoại ra gọi thì thấy có tin nhắn từ bao giờ, chắc tại mãi đi xe lên không để ý đây. Quên mất, từ chiều đến giờ để chế độ không chuông không rung có mà bố tôi gọi cũng không nghe thấy nữa là nó nhấn tin.

Mở ra coi thì thấy ọi con bảo tổi nay nó đi cùng anh, còn mỗi mình tôi con trai, chán thật ý. Nhỏ my từ bên nhà hàng xóm chạy sang, tôi thì ngồi ở hè sưởi ấm, nhỏ thì khác tôi một tý, nhỏ đứng ở đấy đời phương nằm giữa bát. Bây giờ tuy tôi với nhỏ không ai động đến ai nhưng để ý vẫn thấy em lườm đều chứ!

Ngồi trước đồng lửa sưởi tự dưng tôi lại lạc vào những dòng suy nghĩ, nghĩ về học tập thì ít thôi, nhưng nghĩ về nhỏ my thì nhiều. Nhìn mặt nhỏ kể ra cũng xinh xinh đấy, nếu nhỏ dịu dàng, cử chỉ nhỏ nhẹ hơn thì không biết trông nhỏ thế nào nhỉ? Chắc sẽ lắm người tán nhỏ lắm đây!

- Nếu nhỏ my mà được như những gì tôi nghĩ về nhỏ, tôi thề là tôi sẽ giữ, giữ nhỏ bằng được ! Tôi sẽ yêu với những gì trân thật, tấm lòng này tôi giữ chọn cho em. Dòng suy nghĩ chợt biến mất, trước mắt tôi lúc ấy là bé phích, bé vừa bị ngã nhìn thương bé quá. Cảnh tượng lúc này sao lạ lùng đến vậy?

Nhỏ my từ từ bé bé dậy, phải quần áo cho em và luôn miệng dỗ dành. Quen nhỏ thì cũng được thời gian rồi mà hôm nay tôi mới chính thức nhìn thấy nhỏ hiền nhất là lúc này đây. Tôi không biết tôi đã phải lòng em ngay từ lúc đấy chưa nhưng về sau càng ngày tôi càng cảm thấy nhớ em hơn.

Không biết tôi phải làm gì mới có được em đây. Ngày không em tìm tôi như khô héo, tôi chỉ mong tôi sẽ tán đổ em nhưng thực sự khi tán đổ rồi thì tôi cũng thấy lo lo, không biết phải làm sao.

Bao nhiêu đôi tình nhân khi đã yêu nhau, họ để ý đến nhau từng tý, rồi họ ghen tuông và những cãi vã là không thể tránh nổi, đau lắm những xót xa. Đó cũng là trở ngại khi tôi và em đã yêu nhau! Chỉ mong sao chúng tôi khác vậy, bình yên ột cuộc tình.

4. Chương 4

Cuộc sống của tôi dạo này khác thật rồi, không còn những ngày tháng như trước. Đùng là khi yêu vào mọi thứ sẽ thay đổi một cách kì lạ, ăn mặc dạo này cũng đã biết để ý một tý rồi đấy. Đấy ai bảo yêu em nên thế cơ, nói thì oai thế thôi chứ tôi yêu thâm em đấy ! không phải em cũng yêu tôi đâu.

Chuẩn bị đi đánh cầu cùng thằng cường chó rồi...5h! xuống sân cầu, do hum nay là thứ 3 nên có mấy đứa đi học thêm nên còn mỗi bốn mạng, cũng đủ hai đội. Buổi đánh cầu nhanh chóng qua đi , trên đường về thằng cường chó nó nói một câu mà tim tôi như thẹn lại.

- Mà biết tin gì về vk mày chưa? (thì cũng từ cái dạo tôi yêu thâm nhỏ nên gọi chêu nhỏ là vk, mịa con nhỏ cũng ghét lắm nhưng gọi nhiều cũng quen.)

- Sao tin gì?

- Vk mày có ny mới rồi! (Lúc ấy , lòng đau mà vẫn phải cố làm như không vờ đi thằng cường, thực sự thì tôi đau, tôi đau thật bạn ạ).

- Thì làm sao, có ny mới liên quan gì đến tao.

- Mà nói thật, tao cũng chẳng quan tâm.

- Cái gì thế, tao có nghe lầm không vậy. Có thằng đau, yêu nó bỏ mẹ ra lại còn chẳng quan tâm. (Đúng là thằng bạn thân, đôi khi muốn giấu những suy nghĩ mà mịa nó vẫn cứ lòi ra của mình).

Từ hum ấy, tôi đã tự nhủ rằng phải quên em, mỗi ngày tôi cố không nhớ đến em một ít chần sau này tôi sẽ quên em được. Nhưng những dòng suy nghĩ ấy chỉ là thực ra tôi đang dối lòng mình chứ không thể nào thắng nổi tình yêu...

Mãi sau này thì tôi mới biết, mịa thằng cường chó nó lừa tôi, làm tôi suy nghĩ chằm trọc suốt mấy ngày ấy, chứ có ít đâu. Đến là khổ...đau.

5. Chương 5

nhật ký những ngày đau buồn mà tôi đã phải trải qua...(nhật được quyển này dưới gầm giường thì cũng đã bị ẩm và hầu như nhòe ngày tháng).

Cuối hè, năm tôi học xong 12 và thi tốt nghiệp. Niềm vui lớn nhất của gia đình tôi là tôi đã thi đậu ngôi trường mà mọi người muốn tôi thực hiện. Trường đại học xây dựng hà nội. (dạo này càng ngày càng nhớ em, mà không sao quên nổi. Nhưng hầu như là không thể ngày nào cũng nhìn thấy em được, thi thoảng tôi về thì may ra gặp được vào thứ 7, chủ nhật).

Cũng lo ra phết, thằng nào ở nhà nó tán mẹ em của tôi đi thì sao, cũng chỉ tại tôi yêu em nhưng không giám nói.

Một tháng sau: Hôm nay bố mẹ tôi bị tai nạn, tôi đã rất buồn và nhắn cho em một tin nhắn, em bảo bố mẹ đang tai nạn đừng nhắn tin nữa lo cho bố mẹ đi. một tuần sau nữa: Viện phí càng ngày càng , càng đắt nhưng may mà bố mẹ tôi đã tiến triển tốt, ông chú cũng đã giả gần hết một khoản tiền. Còn tôi chắc cũng phải nghỉ học để đi làm lo giả nốt khoản còn lại thôi.

Ngày hôm sau: tôi đã bỏ học rồi, bỏ cái trường mà mọi người đã kì vọng vào tôi. Vừa mới xin được việc đi làm để kiếm tiền xong, thế là từ mai làm lập trình game, website. Sáng nay, tôi cũng xin ứng trước tháng lương đầu để trả viện phí. 4 triệu là lương một tháng của tôi, tuy so với mức giá phải trả cho bố mẹ thì vẫn còn ít nhưng nó lại là một bước ngoặt của cuộc đời tôi, lần đầu tiên trong đời tôi đã đi làm và kiếm được 4 triệu từ chính bàn tay của mình.

- Dạo này thì bố mẹ lại khỏe hơn trông thấy, nhưng bỏ học rồi nên vẫn phải đi làm. Lại những ngày nhớ em lặng nề.

- Ôi trời, tối mấy hum nay tôi đi ngủ toàn mơ thấy người chết về tìm, chắc phải đi xem bói thôi.

28/11:

Na hang, một huyện dân tộc thiểu số sinh sống. Một ngày cuối tháng 11 dương lịch , trời mát, nắng êm. Thời tiết cũng dễ chịu, ngồi xem ô tô 2 tiếng đồng hồ còn phải bắt xe ôm đi một đoạn đường đất dài ẽ hết cả đít. Mãi mới đến nhà một ông thầy già người dân tộc.(nếu bảo tôi mê tín cũng được, bình thường tôi rất thích xem tử vi tốt xấu, 12 cung hoàng đạo...)

Nhà ông thầy bói toàn mùi hương khói, ngọt ngào quá nhưng tôi nghe nói người ta bảo ông thầy này cao tay nhất vùng. Ông mặc một bộ quần áo rất dị thường ngồi trên một cái phỉn gỗ. Tôi bước chầm chậm đến bên ông và ngồi xuống...

- Chàng trai, ta không có nhiều thời gian để bán cho con đâu. Tôi mới chỉ nghĩ linh tinh một tí thôi mà ông đã đoán được rồi, ông là người dân tộc mà nói tiếng kinh sôi sấm. (nghe nói ông chỉ gặp những mà ông đã chọn và có cách giải quyết).

Tôi đã quỳ xuống, đập đầu xuống phỉn gỗ:

- Ông xem giúp cháu xem dạo này cháu toàn mơ thấy người chết...

- Ta xem rồi yên tâm , việc này không sao đâu con đừng lo.

- Mà con chớ lừa ta, hum nay con đến đây chỉ để hỏi mỗi câu này thôi sao?

- Con chờ người ta bao nhiêu năm, yêu thâm người ta , rồi đổ bao nhiêu tiền đi một đoạn đường dài đến đây chỉ để hỏi ta câu này sao? Bao nhiêu người cũng như thế, ta đã cho họ toại nguyện rồi.

Tôi sẽ không nhúng tay vào khóa khư, tôi chỉ muốn biết trước sau này tôi và em có chung sống với nhau thôi hay không.

- Tuy không có thời gian nhưng con xin ông 1 ngày đổi với 1 ngày. Ông có thể đưa con vào giấc mơ xem trước vận mệnh của con trong tương lai, như ngã rẽ cuộc đời được không ạ?

- Được, ta sẽ giúp con!

Sau đó tôi lên giường và nằm ngủ và không nghe thấy ông lẩm bẩm được một lúc. Giấc mơ ấy có vẻ tua đi rất nhanh, bây giờ trong mơ thì thoáng lại thấy tiếng ông dẫn đường.

Ông còn rất cẩn thận ghi chép những hành động trong tương lai cho tôi. Ta sẽ giúp con 3 ngày mơ liên tiếp! Đây là những khoảng khắc mà sau này con và người kia sẽ gặp phải trước hôn nhân.

- Vàng thưa ông (cái gì, cả đời tôi cũng không thể tin nổi là tôi và em còn có thể cưới nhau nữa cơ á...) Ôi những điều hiện tại, tương lai sẽ xảy ra, và đang xảy ra không hiểu vì sao lại bình yên đến thế.

Thực sự lúc tôi chuẩn bị vào sâu giấc mơ tôi đã từng nghĩ như thế nhưng quả thật tương lai không bình yên đến vậy. Vẫn có những lúc tôi và em đã lạc lối nhưng những lúc ấy chúng tôi đã cố gắng vượt qua và chúng tôi đã làm được điều đó trong tương lai.

Còn phải đối mặt với hiện tại thì thật là khủng khiếp.

Đỗ trung hiếu 20 tuổi, vừa thi đậu trường đại học kinh doanh hà nội. Vàng đúng như sự thật về sau của tôi. Tôi học ngành kinh doanh ceo được 3 năm học cũng rất khó khăn, điều kiện kinh tế hạn hẹp nhưng may còn có khoản đi làm thêm không có thì thê thảm. Chỗ tôi học trong 3 năm cũng rất gần phương nắm và cường chớ nhưng do bận nên thi thoảng mới có dịp đi chơi cùng nhau. Năm tôi ra trường, tìm được việc làm thì cũng là lúc em em thi đậu đại học, thế là trời lại tạo cơ hội cho tôi rồi vì đỡ phải thứ 7, cn về nhà chỉ để nhìn mặt em. Bây giờ nhớ em thì gọi phương nắm đi uống nước, phương nắm khác rủ em.

Công nhận sau giấc mơ tôi cũng thấy yên tâm hẳn phần nào về cuộc sống tương lai, và giờ tôi đã sẵn sàng đối mặt với mọi thứ về tương lai rồi.

6. Chương 6

Hôm nay tôi chính thức được vào cty trung tâm thương mại làm việc. Đỗ trung hiếu làm việc tại phòng kinh doanh của chúng ta nhá!

(giám đốc tôi nói như vậy, sau nói thật tôi với cái ổng này cũng thân lắm). Ngày đầu tiên đi làm của tôi thì cũng đầu bù, tóc rối nhưng thời gian không vì thế mà dừng lại. Chẳng mấy chốc cũng hết tháng, thích nhất là lĩnh lương thôi. Được lĩnh lương tôi cũng vui lắm chứ, tậu luôn em samsung galaxy gear gần 6 triệu chứ có ít đâu. Cũng lăm chức năng ra phết, nhưng tôi chỉ xem đồng hồ, sau nghĩ lại thấy ngu ngu mua cái này cái eo gì cơ chứ! mình thừa tiền mẹ rồi.

Sau 2 năm, em thi đậu trường y xong lại không theo được, năm nay em quyết định thi trường sân khấu điện ảnh. Kái này thì tùy em quyết thôi, tôi có là gì của em đâu. Hôm nhờ thằng cường chớ thuê cho tôi một căn hộ gần chỗ làm, nó gi mẹ đi đâu ý, mãi sau tôi mới biết em phòng đối diện. Lúc ấy tôi mới hiểu hết ý đồ của thằng cường chớ.

—tít tít tít, cái gì vậy trời? Đây là lần đầu tiên từ lúc tôi chuyển đến đây em nt cho tôi. nhỏ my: - Bọn mình đi dạo đi?

- Cũng được, hiếu đang rảnh.

Đi dạo quanh dãy nhà ẩm người ra phết, mỗi tội mỗi như chân, lại còn dẫm phải ngay cái vỏ chuối thành nào vớt ra hại tôi tý võ mồm.

Đen vãi cứt. Chúng tôi vừa đi, vừa nói chuyện! (nói là chúng tôi cho oai tý nhá, mấy bác đừng có xoái). nhỏ my: - Tôi có việc này cần anh giúp đỡ, không biết anh có sẵn lòng giúp tôi không?

- Đương nhiên là giúp được rồi, tôi thề đấy! (đúng là lúc say, không biết đường nào mà lần. Ăn với nói nghe đến sợ) nhỏ my: - Hum nay ở lớp, tôi vừa làm mất con vai ô của thằng bạn, nó bảo đền nó bao nhiêu cũng được.

- Thế nhỏ đền cho nó con máy tàu mẹ đi.

Mà nhỏ này cũng vô ý cơ, mượn người ta con laptop xong để bàn chạy mịa đi đâu, lúc không có ai ở đấy thì chỉ có thằng ngu mới không lấy đồ của nhỏ. nhỏ my: - Thế mà anh cũng nói được, tôi hỏi anh thật đấy với lại tôi đang đi học cũng không có nhiều tiền lắm. Anh có, anh cho tôi vay đi.

- ít cũng phải trả nó 15 triệu còn đâu nó thêm vào mua con mới. (giọng nhỏ bắt đầu khóc rồi đấy, chắc nhỏ giờ cũng đang cuống lăm, lại không giám xin tiền mẹ chứ mẹ nhỏ thiếu gì).

- Ủm, tôi sẽ cố giúp nhỏ ,tôi không có nhiều lắm vì hôm nọ tôi nợ mua linh tinh hết tháng lương chính rồi, nhỏ thông cảm nhá. nhỏ: - Thế cũng được, tôi cảm ơn anh!

- Không có gì, mà nhỏ cũng nín đi cho tôi nhờ cái, tôi ghét con gái khóc. nhỏ my: - Không biết được, tôi cứ lo lo thế nào ý, mai phải trả tiền rồi.

- Um, nhỏ nín đi tôi nhờ, tôi sẽ giúp nhỏ thật mà. nhỏ: - um

- um. nhỏ khóc ư, nhỏ có thể dựa vào vai tôi mà, tôi vẫn luôn tự nguyện là chỗ dựa cho nhỏ mà. Dù sau này về sau thế nào thì tôi không biết, nhưng tôi vẫn hứa sẽ cho nhỏ dựa nếu cần. Tôi cũng chỉ biết tự nhủ với mình những lời ấy thôi vì thực sự tôi không đủ can đảm để nói hết những lời từ tim tôi cho nhỏ.

Lúc nhỏ khóc, lúc ấy như vô tình tôi đã thấy trong con mắt lạnh lùng kiêu ngạo kia những giọt nước mắt trong suốt tuôn rơi. Trong khoảng khắc đó, tôi biết rằng đó chính là thứ khiến cho con người ta cảm động nhất, là thứ báu vật mà tôi muốn lắm nhất cuộc đời này.

- Đừng khóc bởi những gì đã qua hãy cười tươi cho những điều đang chờ phía trước.

7. Chương 7

Ôi mệt mỏi, chạy ngược chạy xuôi hỏi mấy người cùng cty xem có ai cần mua đồng hồ samsung không mà trả ai mua. Quay ra thấy giám đốc đang lên mạng xem quảng cáo của đồng hồ đấy, gạ mãi ổng mới mua giúp. Mệt thật, chém một tua rằng cái này tốt, cái này đẹp thế là mới có tiền giúp nhỏ my. Hời! bán được 4 triệu rưỡi, lỗ gần triệu rưỡi cái đồng hồ android của tôi rồi. Qủa này phải thêm 6 triệu tiền làm thêm nữa mới được 10 triệu giúp nhỏ. Về chỗ làm việc, gọi ngay cho em trưa ra quán cơm để đưa tiền. Trưa đến:

nhỏ my: - Anh ăn gì, gọi đi!

- Ái chà, hum nay nhỏ mời tôi ăn cơ đấy?

nhỏ my: - Tôi đâu phải là người không biết điều, anh giúp tôi thì tôi cũng phải mời anh cái gì chứ!

- um, đây là 10 triệu nhỏ cầm đi, bao giờ có trả tôi cũng được. (huhu, cũng được hai tháng đi làm chính của tôi đấy, em yêu ơi , em về tay nhỏ nhá).

Ăn cơm xong, mỗi đứa lại đi một nẻo. Tôi thì đi làm, còn nhỏ đi học.

Tối đến tôi ăn cơm cùng đồng nghiệp lun rồi về sớm hơn nhỏ, ngồi nhà xem tv một lúc rồi sang phòng nhỏ ngồi xem nhỏ học. Thế là tháng này coi như tôi tiêu thật rồi, bao nhiêu tiền tôi đưa cho nhỏ hết rồi giờ phải tiết kiệm đủ thứ nào thì ga, điện. Thôi, đã vậy từ giờ tôi sẽ quyết sang phòng nhỏ ăn cùng luôn, tắm bên ấy không có ở nhà mà dùng không có tiền trả là nó ngắt hết mọi thứ. Còn mỗi cách đấy thôi!

Hum sau đúng như dự tính nhỏ cho tôi ăn chung, tiện đấy tôi còn nhờ nhỏ giặt đồ hộ luôn. (giặt thì giặt hết đi nhỏ còn bắt tôi mang quần sịp về giặt riêng nữa chứ, lăm vẹo).

Nhìn tủ lạnh nhà nhỏ cũng thấy hết đồ ăn , ăn nhờ nhỏ mà hết cũng phải mua thôi nhưng hết tiền... không biết làm thế nào nhỉ?

À, đúng rồi, còn thằng cường chó bạn thân thì chạy đi đâu được.

- Alô, picatsô thằng đệ.

cường chó: - Mẹ mày, có việc gì không?

- Không! thi thoảng hỏi thăm nhau tí xem còn sống không. Mà thấy mày vẫn sống khỏe là tao yên tâm rồi.

cường chó: - Thôi, tao lấy mày, có việc gì nói hẳn ra đi ông nội.

- Tao với mày và nhỏ sáng mai đi siêu thị đi?

cường chó : - Để xem mai tao có bận không đã, mà mày mới em dạo này ổn chứ hả?

- Cũng ổn, nhưng hết tiền. Đau quá đau lun. Rồi nói thêm được vài câu xong cúp máy.

8h sáng chủ nhật hum sau, tôi mò sang đập cửa phòng nhỏ om sòm, đợi em đánh răng xong cũng mất 15 phút. Thế là 2 đứa dắt tay nhau đi siêu thị mua đồ ăn hehe! À quên, không phải 2 đứa mà là 1 thằng dắt 1 con bé đi siêu thị.

Ra đến nơi, tôi gọi điện cho cường chó, gọi xong tôi mới em bắt đầu chọn đồ .

nhỏ : - Anh mới ứng lương trước hay sao mà hoang thế?

- Thì nhỏ cứ chọn đi, thi thoảng nên bồi bổ tý chứ! (ứng tiền có mà tháng sau tôi ăn cám luôn à nhỏ).

Đang chọn đồ thì thằng cường chó lao đến, hê sao đúng hẹn thế này, đúng lúc tao vs em chọn xong đồ rồi đấy. Nhưng chủ yếu tôi vs em toàn chọn thịt vs trứng và không thoát cả mì tôm nữa. May sao cho tôi là từ đợt nhỏ đi học, nhỏ còn học nấu được mấy món luộc không có thì khéo suốt ngày ăn mì tôm. Mà nhỏ luộc thịt cũng được, có triển vọng nhưng mỗi tội thái thịt to thấy mờ, khổ nỗi mấy lần tôi nuốt toàn bị ngẹt.

cường chó: - Bọn mày chọn nhanh thế?

- Tiện trước mặt, tao bỏ vào giỏ lun. Thôi thanh toán xong về nhà tao chơi pes đi? (ngu đáo gì mà không chọn nhanh, tý mày giả tiền hộ tao mà).

cường chó: - Tùy mày thôi, quyết thắng.

Nhỏ my ra thanh toán thấy nhiều tiền quá cũng lo lo, tôi vội ra trả vờ dút ví tìm tiền lâu lâu một tí. Thực ra ví tôi lúc ấy có mỗi 10 nghìn, nháy mắt cho cường chó bảo lâu nhỉ? Thế là nó mang thẻ ra quẹt, đẩy đẩy đúng ý tôi rồi, gọi nó ra cũng chỉ là để như thế. Ai bảo tôi vs nó là bạn thân cơ chứ, được cái thằng này thông minh lên chưa nói đã hiểu ngay. tôi thích tính đấy của nó. vẫn biết rằng con đường đi tìm hạnh phúc rất dài và rộng nhưng nếu dừng lại tôi sẽ phải hối tiếc khi mất người).

8. Chương 8

Cả buổi tối hôm ấy tôi và cường chó 2 thằng ngồi chơi pes và nói chuyện về nhỏ và tôi, nó hỏi là tôi và em dạo này còn hay phang nhau không?

Phang cái mả cha mày, xấu hổ thật có mỗi chuyện này mà cứ bị nó chê suốt.

cường chó: - Dạo này công ty mày có em nào xinh không?

- Có, làm sao?

cường chó: - Mày tán mẹ đi...

- Mịa, mày đùa tao à! mày chẳng biết tao yêu em còn gì?

cường chó: - Um! tao biết, nhưng mấy năm nay rồi mày đã tán đổ my chưa thế?

- Chắc chưa mày ạ! Mà thi thoảng tao cũng nghĩ trên đời này có bao nhiêu em xinh mà tao cứ lao đầu vào em, không biết tao yêu em vì cái gì nhỉ?

- Em đánh đá, thấp hơn tao một tí, nấu ăn cũng chẳng ngon, tính tình thì hay trẻ con nữa... đúng là tình yêu không giải thích được.

cường chó: - Có khi nào mày yêu em nó cũng vì cái tính trẻ con không nhỉ?

- Ồ, cũng có thể lắm chứ!

Vừa nói đến đây thui thì em lao vào nhà, cũng chỉ tại vừa nãy quên không đóng cửa. Huhu, nhờ em nghe thấy hết chuyện vừa nãy thì sao, nếu trường hợp tốt thì em vẫn ở lại (cái này có 30%), còn không em chuyển đi nơi khác thì chết tôi... Thôi không nghĩ nhiều nữa.

nhỏ my: - 2 Anh sag ăn cơm, em nấu xong cả rồi nhưng thấy 2 anh đang chơi nên em không gọi. (Ờ ờ, Mấy năm nay tôi mới em toàn xưng nhỏ với tôi, hum nay nhỏ xưng em mình hồi lấy thằng cường chó chứ! thui thế là vui rồi.)

Bữa cơm tối kết thúc vào 9h, một bữa cơm vui vẻ giữa tôi, cường chó và em với rất nhiều đồ luộc. Nói chung em đãi thằng bạn mình thịnh soạn phết, may nó không bị ghen là yên tâm rồi.

Ăn xong tôi và em tiễn cường chó xuống dưới đường, lúc đi nên tôi còn chêu nhỏ nữa...

- Này đằng ấy!

nhỏ my: - Gì?

- Hum nay nhỏ xưng em tôi thấy lạ quá!

nhỏ my: - Thế không thích thì thôi, lần sau không gọi nữa nhá?

- Thôi, thôi vậy thì nhỏ cứ xưng em đi tôi không hỏi nhiều nữa.

nhỏ my: - Thế đằng ấy cũng phải thay đổi đi chứ?

- Đổi gì?

nhỏ my: - Thì cũng phải xưng anh chứ, gọi tôi mãi sao được, không thấy ngượng à?

- Không... à uk em. Đấy, kể ra những ngày qua thằng cường dúm mình ở gần em cũng tiến triển phết. Chắc phương nắm vs cường chó thông đồng cho tôi ở đây chứ gì, biết thừa 2 con cáo ấy.

Hời, lại thêm những ngày có ý nghĩa với tôi, chắc hum nào phải báo đáp bọn nó mới được.

Nửa tháng sau:

Đã có lương đâu thế, thức ăn trong tủ nhà em cũng sắp hết thịt zùi, quả này tối nay khéo em ình ăn rau cũng nên ý.

Mà ăn rau là ăn chay đấy, vậy thì thế cũng được thi thoảng mới ăn mà nhưng ngoại trừ việc em cho tôi ăn súp nơ. Tôi ghét nhất là ăn shup nơ, còn những rau khác của cái mùa đông này thì chiến hết.

Điều không mong cuối cùng cũng đến, ai bảo hum đi siêu thị tôi không chọn rau mà em chọn cơ chứ...huhu

Vào bữa, đã thế em còn gấp cho bao nhiêu là súp nơ nữa cơ chứ, tôi đã kể chuyện đánh trống lảng gấp ra zùi mà em lại tống vào tiếp. Đến nỗi tôi phải gắt nên.

- Anh không ăn được súp nơ.

nhỏ my: - Sao không ăn được anh cứ thử cắn miếng xem nào!

- Không ăn, anh nhất định không ăn ăn nn n n.

nhỏ my: - Thích không ăn không, bỏ tát cho phát giời! bảo không nghe.

Dạo này tuy nhỏ hiền tý nhưng nghe giọng này khéo không đùa được với nhỏ đâu, không ăn khéo vỡ mồm thì chết.

- Anh thử ăn một miếng thôi my nhá?

nhỏ my: - Thì anh cứ ăn đi, hỏi nhiều.

(quả thật ăn súp nơ cũng được, thế mà từ trước tới giờ tôi toàn sợ không giám ăn. Mà em ơi anh muốn lấy em về làm vợ chứ ứ muốn lấy em về làm mẹ anh đâu.)

nhỏ my: - Đây, anh hiểu ơi, em mời anh xuống ạ! giật cả mình, tôi đang nghĩ lung tung thì nghe thấy tiếng em gọi.

- Xuống đâu?

nhỏ my: - Thì đầu anh đang ở trên mây đây, em chẳng phải mời anh xuống à, chưa gì đã muốn lên thiên đường sớm quá đây. hix, tôi tức em đến nổi sịt khí đầu, giám bảo ta lên thiên đường à.

- Mà chẳng phải anh ăn rồi đó sao?

nhỏ my: - Um, thế là ngoan đấy, bảo còn nghe.

- Ngoan cái shit ý.

nhỏ my: - Giỏi!

- UM

nhỏ: - UM. bữa cơm này đến khổ với em thôi, em bắt đủ điều ăn cơm mà muốn khóc

9. Chương 9

Lại một bữa cơm tối giữa tôi và em kết thúc! Nhỏ tắm giữa xong quay ra giữa bát rồi học bài, tôi cũng kéo ghế ra ngồi đối diện nhìn nhỏ học.

Mà nhìn thấy con lật đật trên bàn em hay hay, thế là cứ nghịch nó lắc lư trước mặt chêu nhỏ! Em tức mình phì phất cái hộp đựng ngòi bút chì kim về phía tôi...

- Ý, không chúng rồi. haha Tươi cười chỉ có vậy thế là em điên lên vớ ngay cái chậu cây xương rồng cảnh trên bàn định đập tôi.

Hời , nghĩ lại mà sợ gần chết! sau phải năn nỉ em mãi không cái chậu xương rồng ý mà vào mặt thì không biết thế nào.

Lại ngồi im nhìn nhỏ học, lúc này sao tôi thấy mình thừa quá. Ngồi mãi cũng chán thấy điện thoại em vút ở bàn tôi mang ra nghịch thử mấy cái mã lệnh samsung, thế là nó format lại máy hết.

Khôi phục xong máy tự động bật nguồn, ngồi nín thở bịt hết các loa để máy không có tiếng chuông bật nguồn kêu không thì chết. Toát hết cả mồ hôi, ngồi thêm một lúc cài thêm hình nền, ứng dụng lại như cũ xong tôi cũng về phòng. Tốt nhất là chuẩn đi thôi.

“Những kí ức và kỉ niệm đẹp sẽ giúp con người vượt qua những thử thách của cuộc sống”

Về đến nhà, chui vào giường luôn nhưng cứ phải hẹn giờ đã, mai 8h tôi mới phải đi làm,,vậy thì hẹn 7h30 vậy! chắc vẫn kịp.

Sáng hôm sau đang mơ mơ màng màng cái gì không biết nữa thì nghe thấy có tiếng đập cửa, tôi đành dậy ra mở cửa xem nhỏ gọi có chuyện gì đi ra, hai tay thì dụi mắt, tóc tai dựng ngược nhìn mặt lúc này ngu ngu vừa mở cửa ra phát.

Hiếu sao hôm qua nghịch gì xóa hết báo thức dậy đi học của em rồi...vào thay đồ lại em đi học đi không muộn. (cái này đúng là hôm qua mình cài lại máy hết nhưng không lường trước được).

Cuống cuống lao vào nhà mặc quần áo ấm xong lại nhỏ đi học. Chết cha, vừa vội đi quên lúc dậy chưa đi tiểu, mắc quá trời đen thế không biết nữa.

Đến trường, tôi đưa thẳng em vào gần đến lớp, thấy ông giáo nhỏ mặt lờm lờm em. Lúc ấy tự dừng chẳng biết thế nào bảo em vào lớp trước để anh nói chuyện với thầy giáo.

nhỏ: - Hiều định nói gì với thầy giáo em vậy?

- Em cứ vào lớp đi, tí thầy giáo hỏi gì thì lựa lựa mà nói nhỏ.

Đến trước mặt thầy giáo nhỏ, tôi xin lỗi hộ nhỏ và bảo với thầy là vừa nãy có một chị cùng khu bị ngất tôi nhờ nhỏ giúp cùng đưa chị vào viện lên đến muộn...bla bla

Mãi mới xong, ông ấy bảo không sao, chuyện này làm như vậy là đúng. (chuyện, tôi bản lĩnh anh hùng mà lại, giữa đường gặp người bị nạn phải giúp chứ) Tiếc là người này là ảo keke!

Về đến nhà, thấy có tin nhắn của em: Hiều đóng kịch giỏi thật !

- Um, anh về đến nhà rồi, em học ngoan nhé.

Lúc ở trường em phi về nhà sợ thật , đi nhanh gặp chỗ sóc muộn ra .Vệ sinh xong ra ăn tạm gói mì nhìn đồng hồ 8h30 rồi bây giờ muộn giờ đi làm rồi, thui hum nay ở nhà cho khỏe. Gọi điện luôn cho gác đốc xin ổng hum nay ở nhà chỉnh sửa lại giá các gian hàng.

Xong xuôi đâu đấy cảm đầu ngủ luôn đến trưa.

10. Chương 10

Do để chế độ im lặng lên lúc dậy, tôi thấy một tin nhắn từ nhỏ:

- Hiều lên trường đón em đi!!! (mấy hum nay cứ hum nào đi làm về là tôi lại qua chỗ em đón em về lun, nhưng hum nay tôi ở nhà lên ngủ quên mất).

Lại còn thấy một cuộc gọi nhớ nữa chứ, giờ nhìn lên đồng hồ chắc đã muộn rồi, giờ này khéo em cũng sắp về đến nhà lun.

Tự dừng lúc ngủ dậy thấy khát nước thế nhỉ ! Mà trong nhà hết bố nó nước lọc chứ thôi xuống dưới đường mua vậy.

Đóng cửa xuống dưới nhà mua lon nước phát, lúc xuống cầu thang tôi không quên nhìn về phía phòng em, hình như em vẫn chưa về thì phải.

Mua được lon nước đang đi lên nhà thì thấy nhỏ, nhỏ...nhỏ về một mình thì đâu có sao, nhưng lại còn cái thằng bố mẹ nào nữa cơ chứ.

Ôi lúc ấy tôi không thể nào tin vào mắt mình được nữa, đau một cảm giác đau nhói từ trái tim này. Đi lên phòng luôn, tôi tắt nguồn điện thoại, tôi không muốn biết chuyện gì đang diễn ra trước mắt tôi nữa.

Tại sao vậy, tại sao tình yêu của tôi dành cho em là chưa đủ ư mà nhỏ còn cười với thằng kia nữa. Nó vừa gọi nhỏ là gì nhỉ, hình như nó gọi là người yêu...Tôi luôn quan tâm đến nhỏ mà!

Phải làm sao đây, phải làm sao em mới hiểu hết được tình cảm của tôi dành cho em. Mọi thứ xung quanh lúc này thật nhạt nhẽo. “lúc đó ai cũng vậy thui, đã yêu nhau sâu đậm mà nhìn thấy vậy thì ...con tim...chết lặng”

11. Chương 11

Khoảng hơn một tiếng sau, hình như nghe tiếng có bước chân đang tiến tới cánh cửa nhà tôi, cả tiếng đập cửa nữa. Chắc chắn đây là em rồi!, vì chỉ có em mới đập cửa gọi tôi giờ này. Như mọi hôm thì giờ này em gọi khéo lao phát sang bên em luôn, bây giờ thì không thể. Còn đâu mà tâm trạng để mà ăn mới uống nữa,...mệt, buồn đến nao lòng.

- Anh Hiếu ơi, sang ăn cơm đi em nấu xong rồi.

Em ăn một mình đi, hôm nay anh không muốn ăn. (Tôi nói với cái giọng bực tức).

- Anh hôm nay lại làm sao à?

- Chả sao cả, em cứ ăn đi!

Một lúc sau nhỏ đành về ăn cơm một mình. Thằng chó ấy là thằng nào thế nhỉ, cay hết cả mũi. Phải hỏi phương nắm mới được, mấy chị em mới nhau.

- ALo, phương à!

Ừ. Có việc gì đấy?

- My dạo này yêu thằng nào rồi à?

- Mày điên à, nó vẫn thế mà!

- Điên đâu, hôm nay em gặp một thằng lạ lắm nó đưa nhỏ về, còn gọi nhau là người yêu nữa chứ.

- Akay vãi.

- Ừ được rồi, để tao hỏi nó xem.

Tất máy, tôi hy vọng một điều gì đó đẹp hơn sẽ đến....Rồi lòi con gấu dưới cuối giường mà em tặng ra nói chuyện:

- Sao nhỏ lại yêu người khác nhỉ? Mày nói cho tao biết mau, tao không tốt ở điểm nào? ? ?

Những câu hỏi ấy tôi biết là sẽ không có câu trả lời nhưng biết làm gì hơn lúc này. Giật mình, tự dưng nhỏ gọi cho tôi (có lên nghe lúc này không nhỉ ?)

Cũng tại vừa nãy bật nguồn gọi cho phương nắm nên giờ phải khó xử trước em gọi. (Thôi cứ mở ra xem em nói gì).

- Bố em điện hôm qua bảo em về ăn đám cưới chị. Tối nay anh ra quán ăn tạm 2 ngày thứ bảy, chủ nhật nhá!

- Ồm! ! !

(Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn rồi từ từ gác máy. Cuộc gọi kết thúc, lại rơi vào những khoảng không vô định. Có cái gì đó buồn lắm, có cái gì đó lạc lõng trong tâm trí yêu thương cho đi...liệu có phải là...yêu thương giữ được mãi mãi

12. Chương 12

Tầm 11h tối hôm ấy, phương nắm điện lại, bảo thằng đi cùng nhỏ là thằng Kiên bạn của nhỏ từ hồi cấp 2.

Hóa ra tôi đã sai trách nhầm em, thấy thương cho em quá. Bình thường em đã đi học về muộn, hôm nào cũng lại phải nấu cơm cho tôi ăn nữa mà bữa cơm trưa nay tôi còn gắt với em. Lúc này, tôi không muốn gì hơn ngoài gặp em để xin lỗi nhưng mà không thể. Muốn cả về với thị trấn nhỏ mà bấy lâu nay công việc

luôn làm cho tôi không còn thời gian để rồi thi thoảng lâu lâu tôi mới có dịp trở về thăm ông bà, bố mẹ. Thăm cả những thằng bạn một thời để nhớ.

Biết là thằng kia chỉ là bạn em phát vui hơn hẳn, kiểu phấn khởi không! Thế là sướng quá mở điện thoại lên gọi cho hết thằng này, thằng nọ bảo mai tôi về cứ chuẩn bị tinh thần tiếp chiêu. Cuối cùng, trước khi đi ngủ không quên gọi cho thằng cường chó đang ở đâu ngày mai về. Sáng tinh mơ ngày hôm sau, khi đang loai hoai đăng cái statut anh đã sai rồi tag tên nhỏ trong khi đợi cường chó qua đón. Vừa đăng xong thì thằng bạn tên nam tự nhiên nhắn tin facebook đến:

- Ê mày, sắp về chưa?

- Chưa, tao đang đợi cường chó qua rồi về cùng.

[Đang nhập văn bản... Đang nhập văn bản...đang nhập văn bản]

- À!

- Nhập nhập cái dm mày, nhập dõ lâu xong ờ à là sao ?

- Chị phương mày dạo này yêu ai ?

- Yêu ai đâu, bù đầu với công việc yêu đương gì.

- Ờ, lúc nào về qua bảo tao.

- Ờm, thế nhé! (Tắt facebook, đóng cửa nhà, dm còn quên cái gì không nhỉ? À đủ rồi). Xuống dưới đường, ngồi lên xe cường chó, 2 thằng chính thức về quê.

Đi hơn 3 tiếng rưỡi đồng hồ với mấy lần trạm dừng chân, trạm thì ăn sáng, trạm thì dừng đi giải quyết. Mịa, bát phở cái thì ít toàn nước, khổ đi được hơn chục cây số lại phải dừng. Và cuối cùng cũng về đến nhà, ề hết cả đít. Cảnh tượng lúc này là cái ngõ nhỏ, con đường bê tông vòng vèo đến nhà. Đang định hai tay xách đồ về thì bố nam chui đầu ra, may thế chứ!

Giữa đường gặp quý nhân phù trợ... Thằng nam tiến gần đến, cầm hộ tôi cái cặp to đựng quần áo laptop, còn tôi thì cầm túi bánh mì về chia cho bọn nhỏ làm quà.

[Cũng chẳng biết từ bao giờ, người dân ở thị trấn nhỏ này cứ đi hà nội về là lại mua bánh mì hà nội lấy làm quà]. Nên tôi mua chục cái trên hà nội về chứ ở đây thiếu gì bánh mì.

Vừa đi thằng nam vừa hỏi:

- Bây giờ tao muốn tỏ tình với chị phương mày thì đầu tiên phải làm thế nào? (Mịa cái thằng, đang mệt hết cả người hỏi linh ta linh tinh).

- Làm thế nào á ?

- Ờ... (Nhìn ngu ngu)

- Mày có biết đánh đàn ghita không ?

Có, đợt sinh viên tao từng chơi nhưng không được hay lắm.

- Ủ, tối nay mày hẹn phương nắm ra con đường dưới kè sông hẹn hò rồi cầm đàn ra vừa đàn vừa hát xong tặng 1 bông hoa. (Keke thẳng ngu)

- Ồ, tao hát giở nắm.

- Sợ gì, thế mày có biết đọc thơ không ?

- Ồ, bài gì ?

- Tao không nhớ, cái gì mà cá gián gì yêu, anh nhớ em...

- Được không thế, tao xem cách tỏ tình này lúc ấy ti vi vẫn còn đen trắng.

- Được yên tâm...

Cũng chính thức đặt chân về đến nhà, chào (ông,bà,bố,mẹ,chú,thím, hàng xóm) hỏi một hết cả người.

Chào mọi người xong đi giữa chân tay, thằng nam vẫn đi theo hỏi có được không ? Dm, được yên tâm chuẩn bị thêm cái nhẫn cho nó phiêu.

Rồi nó cũng về chuẩn bị. (Nghĩ bụng, tán gái mà cũng phải hỏi! Mày đùa tao à). Một nhòai, lao lên giường và nhắn tin cho em bảo tối nay đi chơi xem hài rồi ngủ thiếp đi mất.

13. Chương 13

Tối dậy, đầu vẫn còn hơi đình đình một tý, mẹ gọi dậy ăn cơm. " Đúng là bữa cơm có đủ thành viên trong ra đình thật ầm cúng mà lâu nay con người ta thường bị công việc làm cho đầu bù tóc rối rồi những bữa cơm ấy ít dần đi thay cho những bữa cơm qua loa vội vàng để tiếp tục làm việc. Những bữa cơm đầy đủ mọi người trong gia đình thật đáng quý biết bao. (Nếu ai còn có cơ hội để ăn cơm cùng gia đình thì hãy trân trọng).

Ăn xong cơm một lúc, sau khi rửa bát xong tôi xin phép bố mẹ rồi phóng xe đi chơi như lúc chiều đã hẹn.

[Ở nhà ngoan không ? P/s: ở ngoài có làm vương làm tướng gì không biết, nhưng đã về nhà là phải kính trên nhường dưới]...

Tôi đứng ở đầu ngõ một lúc rồi nhắn tin cho thằng nam bảo đi rồi nó lao ra hai thằng cùng phóng, tôi thì có nhiệm vụ đón em còn thằng nam thì đón phương nắm.

Lúc đến ngõ nhà em, hai thằng đứng dậy gọi em ra thì mãi mới thấy em lon ton từ trong ngõ chạy ra. Khiếp thật, đại học mà cư như trẻ con ý. Em chạy qua chỗ quán nước thì bị mấy thằng ọi con nào chêu cho đỏ hết cả mặt. Tôi đứng ngoài lúc ấy cũng kay, bình thường tôi cũng hiền lắm nhưng để bọn nó chêu em thì không có được. Điền lên, cũng cầm cái mũ bảo hiểm trên tay lao vào quán, ới thằng nam nữa rồi tôi đi vào trước.

- Thằng nào vừa chêu người yêu tao đấy, ra đây!

Thì tự dưng thằng nam cản lại rồi lườm bọn kia, thằng vừa chêu em đứng dậy xin lỗi rồi rút. Hóa ra toàn đệ thằng nam, dm không phải đệ mà là tao yêu chúng nó rồi đấy. (Nói thì oai vậy thôi chứ, hôm nay bọn chêu em thôi chứ bình thường đánh nhau thì tôi lao ra sau ý, hôm nay cứng thật).

Xin lỗi xong đầu đấy, quay ra hai thằng tôi uống vài chén với bọn nó. Em lại lườm lườm, chắc lúc ấy ghét tôi lắm vừa định đánh nhau đã quay ra ngồi uống rượu ốc. Ngồi một lúc tôi và Nam cũng đứng dậy ,tôi và em cầm đồ nghề hộ thằng nam đi ra trước nó đón phương xong ra sau.

(Khỏi phải đoán trong đấy có 1 đàn, 1 hộp quà nhỏ và một bó hoa) tôi và em cứ vừa đi vừa cười! 30 phút sau, chắc phương nắm vừa giữa bát xong thì hai đứa nó ra, em về phe phương nắm còn tôi về phe nam. Nhưng thi thoảng tôi và em lại nháy mắt chêu vì cái tội tôi bày têu... =]]

14. Chương 14

Mà tôi cũng nể thằng Nam thật, lúc nó đàn, đọc thơ các kiểu xong không thấy ngại gì cả. Phương nắm thì đang đỏ mặt vì bao nhiêu người đi tập thể dục quanh đấy đang nhìn. Lại còn chưa kể lúc nó đọc thơ mấy con chó gầm gừ ác quá, cuối cùng tôi cũng phải ra nói tốt cho nó mấy câu rồi P.nắm cũng àm ừ đồng ý. Lúc ấy nói mỗi câu : thằng này nó thật lòng yêu chị rồi đấy, không thì bao nhiêu cách tỏ tình hay nó không làm lại làm ngay cách sến sẩm này làm gì cho nó ngại mặt ra. P.nắm đồng ý thằng Nam luôn.

Về phía thằng Nam, cái cách vớ vẩn tôi chỉ nghĩ chỉ dùng chơi thôi, ai dè được. Xong xuôi đầu đấy, tôi cũng biết ý bảo em lên xe phóng đi dạo cho đôi này tâm sự. ” tôi và em lúc ấy thật hạnh phúc, hai người cùng đi về một hướng, cùng cười, chỉ tay về một hướng không để ý gì đến xung quanh. ”

P/s : lúc ấy hài thật, hai đứa à 2 người như điên , chẳng để ý người ta nói sao, tôi và em cứ đi dọc đường kẻ song chỉ này chỉ nọ xong còn cãi cả nhau. Đúng là lúc ấy tôi và em điên mẹ rồi, mấy cái vớ vẩn mà cũng hạnh hợ, nhưng mà cũng hạnh phúc cơ.

10h30' : Lạnh quá, tôi và em về chỗ P.nắm và cùng đi về. Sau khi đưa 2 nàng về an toàn, tôi và thằng Nam cũng cùng về cái ngõ nhỏ ấy nhưng mỗi người đi một bên về nhà.

” Qua thứ 7 hôm ấy, chắc còn lâu chúng tôi mới lại có dịp đi cùng nhau trên con đường này được. Rồi lại đầu vào mới đấy thôi, người thì đi học, người thì đi làm. ”

Gần đến cổng tôi tắt máy trôi vào trong sân, khóa cổng xong xuôi đang định đi vào nhà thì nghe thấy tiếng...tiếng bố mẹ tôi cãi nhau. Họ đang bàn bạc về việc tôi và em tôi sẽ theo ai khi ra tòa, chẳng biết là đùa hay thật nữa, mặc dù nhiều lần bố mẹ tôi cũng cãi nhau và viết đơn xong đầu lại vào với đấy nhưng lần này không biết rồi sẽ ra sao.

Tôi hy vọng chỉ là một câu nói quoa loa lúc nóng giận nhau. Quả thật lâu không về đùa nhà khác hẳn, liệu bố mẹ tôi nay có phải là đang lừa dối cho tôi một màn kịch rằng đang rất hạnh phúc. Nghĩ đến cảnh hơn 20 năm nay có bố, có mẹ đầy đủ giờ họ xa nhau không biết thế nào nhỉ ? Như một số người thì họ bảo bố mẹ ly dị là chuyện bình thường, nhưng bình thường sao được. Người ấy cứ thử đặt mình vào một vị trí của người ta đi rồi khác thấy.

” Không bình thường đâu !”

15. Chương 15

Một bài học đáng quý về gia đình mà tôi đã học được từ Duy.

“Người ta thường nói chỉ cần nhìn vào cái bếp là biết gia đình đó có hạnh phúc hay không? Đủ thấy cái bếp và bữa cơm gia đình quan trọng thế nào...”

Tôi có một người bạn học cùng tên là Duy. Hôm 30 tết năm ngoái, tôi với Duy và mấy anh em mượn ngày cuối năm này để quây quần, có thời gian nói chuyện về một năm đã qua. Rồi cùng nhau ngồi uống nước hàm huyên đợi giây phút chuyển giao giữa năm cũ sang năm mới. Trời đất sắp chuyển bị bước sang một trang mới vui mà, anh em nói chuyện thật nhiều cho đến lúc 23

h 45 phút 12 h kém đêm, lúc ấy mỗi người tự rút ra điện thoại nhắn tin chúc tết không tí nghẽn mạng. Bắn pháo hoa xong anh em lại cùng nhau chúc tết cả đám sang một năm mới vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình rồi cùng rời khỏi điểm bắn pháo hoa. Tôi và Duy đi cuối hàng thì tự nhiên thấy dường như Duy đã đi chậm lại, chồm mũ lên đầu vừa đi vừa khóc khi kết thúc cuộc điện thoại từ người mẹ chúc con trai sang năm mới...

Mấy anh em xung quanh không hiểu làm sao Duy khóc cả, nhưng tôi giường như đã hiểu được điều đó. Tết nhất mà, ai trả muốn quây quần bên gia đình có bố có mẹ, có anh có em. Còn Duy thì khác, đã từ rất lâu rồi một bữa cơm xum vầy có đủ thành viên trong gia đình là không thể. Năm thì ăn tết cùng bố thiếu mẹ, năm thì ăn tết cùng mẹ thiếu bố. Cảm giác ấy buồn lắm, buồn cả những khi nhìn thấy người ta tuy lớn nhưng xung quanh vẫn có bố mẹ xoa đầu, xoa tóc lì xì khen con lớn. Cảm giác thiếu thốn tình cảm đúng là làm cho con người ta không khỏi ngẹn lòng, khao khát. Một cảm giác buồn trong tâm trí.

Qua câu chuyện của Duy, tôi cũng phần nào thấy gia đình có đủ bố mẹ quan trọng biết nhường nào. Còn hiện tại lúc này đây bố mẹ tôi vẫn đang cãi nhau, và tôi nghĩ về điều đó, liệu họ có phải sắp rời xa nhau...

“Nếu rời xa nhau bảo tôi ở với ai thì không thể.”

Vì ai, đến một lúc nào đó rồi cũng phải tự đi tìm mình một hạnh phúc. Không biết giờ tôi tính sao nữa, đang lo quá, phải hỏi Cường chó, P.nắm xem có cách gì thử họ không mới được.

[Đọc đến đây mình mong các bạn đang giận đối bố mẹ một điều gì đó hay những người đi làm, học xa không có thời gian về nhà thì xin hãy gọi điện thường xuyên về hỏi thăm bố mẹ hãy trân trọng để đến một lúc nào đó ta sẽ không phải hối tiếc về những việc đã làm. Còn những bạn tuy bố mẹ đã không còn nữa thì hãy cố gắng sống tốt hơn, hãy tìm những thứ tình cảm khác từ bạn bè, thầy cô, người thân, người yêu để bù đắp lại.]

Đỗ Trung Hiếu thân gửi bạn đọc !

16. Chương 16

Lại một buổi sáng nữa được thức dậy nơi nhà mình, cảm giác có phần thoải mái, có phần lại cảm thấy lo lắng khi bố mẹ cứ cãi nhau suốt vậy, cũng lo chứ. Như kế hoạch làm lành cho bố mẹ tôi mà Cường chó đã nghĩ thì giờ đến lúc thực hiện. Sau khi đánh răng, rửa mặt xong tôi từ từ mời hai người họ vào nhà thưa chuyện:

- Sao bố mẹ cứ cãi nhau suốt thế, bố mẹ làm hoà nhau đi rồi mai thu xếp xem ngày làm đám cưới cho con đi không để càng ngày My càng bụng to ra.

Bố mẹ tôi lúc ấy ngớ người bảo rằng nào là cái My vẫn còn đang đi học mà. Sao không đợi học xong hẵng cưới... Tôi lại bảo thế con phá nhá thì bố mẹ lại gắt ầm lên. Bảo cháu tao, không ai được đụng tới nó cả.

(Nghĩ bụng, họ lại về cùng một phe là tốt rồi, cháu thì tôi cướp đầu ra, ôm em với nắm tay em là tốt lắm rồi còn gì hơn nữa. Không cần thận em hiểu nhầm em còn unction cho thì chết,hì) .

Cuộc họp đến đây là kết thúc, kệ họ xem ngày, hôm nào giải thích sau. Đứng người dậy, tôi điện cho chị Phương bảo em và Cường chó, Nam xuống chơi.

(Đùa cũng phải giống thật tý chứ nhỉ!)

Ngồi xem Tv mãi ngoảnh nhìn đồng hồ 8h30 mà vẫn chưa thấy ai xuống cả, đành chờ cho trận thì cả 4 người đến cùng lúc.

Xong tôi bảo Cường chó với thằng Nam ngồi chơi không nhặt hộ Phương với My rổ đồ. Tôi thì đi lau dọn dẹp lại phòng, cũng lâu không về còn gì nữa. Dọn dẹp xong quay ra mấy bố vẫn ngồi nhặt đồ, thấy mỗi thằng cầm một con dao gọt đầu gọt đuôi bảo quả này không ổn rồi thui 2 thằng đứng lên đi không tý Phương với My về chứ chết bọn mày .

Lúc sau 2 người kia về, Phương thì nấu các món có tay nghề cao, còn en thì luộc thịt. Xuống chêu bảo tý chị cứ bảo là My nấu hết nhớ, để em khoe với bố mẹ em, kiểu lách luật không.

Nhìn vào rổ đồ Phương nắm bảo thằng nào mà nhặt đồ ngu thế không biết?

- Thì thằng nhà chị với sư phụ chị chứ ai

Chỉ chờ có thế Phương nên chờ cho bọn kia một trận cam cái tội gọi là ngu.

Một tiếng sau à, bữa cơm chính thức gọi là xong, dọn đồ ăn lên bàn xong mẹ tôi kéo em về ngồi ngay cùng được. Để ý kể cả lúc ăn cơm gấp cho Phương mấy miếng còn toàn gấp cho em nhiều xong bảo ăn đi cho con nó khỏe. Lúc ấy em lại quay sang lườm lườm tôi vì cái tội “cho con nó khỏe”.

- Đùa mẹ, con trai mình mà mẹ còn chưa gấp iếng nào này.

Tao đập cho phát giờ, đứa nào chẳng là con. Mày uống rượu cùng mấy thằng đi.

(Đùa mẹ tôi chứ, gấp cho ai mà chẳng được, nhìn cái bát cơm em mà cũng tội, nhiều đồ như thế ngồi mà ngắc chứ ăn gì.) Được bữa cơm vui thì đứa em gái tôi lên bà nội ăn cơm có mấy anh ở quê lên chơi.

Ăn xong, mẹ tôi còn dắt em lên ông bà chơi, để hôm xuống Hà Nội em kể chuyện chêu tôi hồi bé suốt. Bữa cơm ở nhà cũng kết thúc, ông anh giám đốc lại gọi bảo lên sớm để chuẩn bị đi vào Nam 1 tuần kí hợp đồng với một số đối tác mới về việc mở gian hàng tại trung tâm thương mại chỗ tôi làm.

Mọi người lại trở về nhà lấy đồ rồi ra ngõ Cường chó nó chở đi hết.

Như dự định thì tối nay mọi người lại có mặt ở Hà Nội..ê thằng Cường chó xe đông đi chậm thôi...Hà Nội không vội được đâu.

17. Chương 17

Ba giờ bao mươi phút chiều. Chúng tôi đặt chân đến Hà nội, về gần đến phòng tôi nhận được một tin nhắn báo có một tài khoản lạ chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Chắc chắn đây là tài khoản của mẹ em gửi lại số tiền tôi cho em mượn rồi. Về đến phòng, tôi bảo em tắm giữa rồi ngủ một giấc luôn đi bao giờ dậy thì đi ăn tối luôn vì hôm nay đi đường dài lên mệt chắc em cũng không muốn nấu cơm nữa. Ấy vậy mà về đến phòng nào có được ngủ ngon một giấc đâu, tôi còn phải chuẩn bị giấy tờ, xếp quần áo ngày mai lên đường bay vào nam ký hợp đồng với các nhà phân phối trong Sài gòn. Vé máy bay với tiền chuyến này đi công ty đều giả lên cũng gọi là có tý nguôi ngoai, không hết hơi.

Hời, thế là cũng xong hết mọi thứ rồi, giờ thì chính thức được nhảy lên giường thân yêu làm một giấc ngon lành.

Sáu giờ bao mươi phút, một cuộc điện thoại chợt làm tôi thức giấc. Một giọng nói quen quen mà đã lâu nay do không có thời gian nên chưa hỏi thăm được. Người bên kia là chị Hoàn, chị vừa là một người chị, vừa là một người cô giáo đã từng dạy , thực tập lớp tôi hồi cấp ba. Lần này có dịp nên chị qua Hà nội chơi, không

ngại ngần tôi mời chị tôi nay đi ăn tối cùng. Chắc lần này ngoài chị ra còn có chồng chị theo nữa, tấm giữa xong tôi qua rủ em rồi hai người cùng tới một quán ăn đã hẹn trước. Bữa tối ấy rất vui vẻ và trôi đi thật nhanh, để lại những lời hỏi thăm, ôn lại kỉ niệm chốc lát và để lại cả những dấu chấm hỏi về chị mà em suốt đường về cứ hỏi tôi suốt.

Đi taxi được một đoạn, tôi thì đang nghĩ nhiều điều về ngày mai thì thấy nhỏ hà hơi vào cánh cửa ô tô rồi vẽ một hình trái tim xong quay ra chỉ chỉ cho tôi biết.

- Hiếu thấy em vẽ gì chưa?

* * *

Hâm, đúng là đồ trẻ con! Hi

Lúc tôi bảo xong nhìn mặt em điệu lăm lăm, được một lúc sau mặt em lại nghiêm nghiêm bảo tôi kể cho em nghe về con người chị Hoàn. Em muốn nghe anh kể về chị hoàn á, ừ rồi anh sẽ kể cho em nghe nhưng giờ chúng mình dừng taxi lại rồi đi bộ nói chuyện nhé!

Rồi taxi dừng lại và tôi vừa đi vừa kể cho em nghe.

Chị Hoàn năm nay Ba mươi tuổi, hơn anh sáu tuổi. Chị đã từng là thực tập môn văn của lớp anh hồi lớp 11, lúc ấy chắc em không để ý. Lúc đầu chị bước vào lớp nhìn sổ đầu bài và sổ điểm lớp anh cũng nản, ngày đầu tiên chị đến đã chửi bọn anh, chị cũng là người thực tập đầu tiên bước vào lớp dám chửi. Nhưng chưa làm quen lên lớp anh mới đầu ghét lắm.

- Rồi sao nữa, em tò mò quá đi!

- Hi

Ừm, rồi sau khi làm quen bọn anh thấy ngoài giờ học chị cũng hiền hiền, vui tính. Chị cũng như bao người khác thôi em ạ, bố mẹ chị làm nông, khoá khừ về chị mà anh biết đến rất buồn, không như những người khác cùng tuổi lúc chị học cấp 2, mẹ chị ốm nặng. Rồi chị phải vừa đi làm thêm vừa đi học, vừa chăm mẹ chị nữa. Không vì có ít thời gian mà chị học hành xa sút, thay vào đó chị đã càng nỗ lực hơn để năm chị thi đại học sư phạm Thái nguyên chị đã là học sinh top 10 có điểm ôn văn ở trường. Những ngày tháng cuối cùng thực tập, lớp anh còn có tổ chức cho chị một buổi sinh nhật ý nghĩa nữa. Vì sinh nhật chị trùng với ngày đoàn thực tập chia tay trường cấp ba mình để về bên đại học tiếp tục sự nghiệp học hành.

Kể đến đây thì tôi và em vừa về đến cửa phòng nhưng tôi lại bảo em ngày mai anh đi xa rồi, bây giờ mình lên tầng thượng ngồi tâm sự đi em.

(Kể lúc ấy cũng ngu, trời thì rét tôi và em cứ lo mọ ngồi nói chuyện mãi sau rét quá phải đứng dậy đi tìm mãi mới thấy một bó củi cộng thêm một túi than thế là chất lửa lên ngồi sưởi ấm)

Thực sự lúc ấy không biết của ai nhưng sưởi ấm là trên hết, xin lỗi ạ...hi

18. Chương 18

Chuyện cái ngày định mệnh của nhiều lắm về trước. (không phải tâm sự nào tôi cũng chia sẻ, không phải câu chuyện nào các bạn cũng vội nghĩ là giả rồi...đây chính là câu chuyện thật trong chuỗi các sự việc mà tôi đã phải trải qua trong suốt các năm chờ lại đây.)

Nên đến tầng thượng, hai người tôi và em cùng đứng ở một góc của tầng thượng và cùng nhìn về những nơi xa. Trước mắt tôi và em lúc này chính là một Hà nội trong ánh đèn... (hai người cứ lặng im như thế cho đến khi em là người hỏi tôi trước.)

- Anh Hiếu, em có một câu hỏi từ lâu, muốn hỏi anh!

- Ừm, em hỏi đi...

- Ngày xưa lúc bố mẹ anh tay nạn, sao thi thoảng anh vẫn lên nhà chị Phương mỗi tối thứ bảy chơi, khai mau có phải lên gặp em.hi
- Thui mà người em iu kể cho em về những ngày tháng đã qua của anh đi nhớ, từ giờ dù có chuyện gì chúng mình cũng phải nói cho nhau nghe anh nhé. Yêu anh lắm lắm.

19. Chương 19

20h30 hôm ấy, trời đổ mưa to, gió lớn. Bác anh cầm tiền lên trên bệnh viện , đường trơn cộng thêm đi trên đường cây đổ, mưa đổ nhưng may sao vẫn mang kịp tiền để bệnh viện phẫu thuật cho bố anh, rồi còn cả tiền bồi dưỡng cho bác sĩ.

12h30 đêm, Các bác trên bệnh viện điện về và bảo bố anh bị chấn thương sọ não, máu chảy nhiều và đang nguy hiểm đến tính mạng. Tỷ lệ sống lúc này chỉ đếm trên đầu ngón tay, 5% sự sống.

30phút sau, các bác kí vào tờ giấy để bố anh được phẫu thuật và bảo sau cuộc phẫu thuật dài này sẽ là một sống hoặc chết, sợ bố anh không thể qua khỏi nữa lên điện cho anh lên bệnh viện ngay để gặp lần cuối. Sau mấy tiếng phẫu thuật, lên đến nơi, bệnh viện không cho vào rồi cuối cùng mãi sau phong bì triệu rưỡi rồi mới vào được. Vào đến nơi , cầm tay bố mà muốn khóc to nhưng không thể. Tuy đã phẫu thuật xong nhưng máu vẫn ra nhiều, đầu bố sưng to khi vỡ làm ba mảnh. Ra khỏi căn phòng ấy, anh điện thoại nhờ tất cả mọi người bạn trong danh bạ của bố anh để truyền máu gấp khi bệnh viện đang dần hết máu dự trữ. Mười một người ầu ngày hôm ấy, những người mà có chết đi anh cũng không dám quên công ơn họ. Còn những người chỉ được vẽ ngoài mặt kia tỏ vẻ xót xa lắm, thương hại lắm thì càng phải nhớ. Mất ba ngày hôn mê, rồi bố dần tỉnh dậy, may mà khi bố tỉnh tuy hơi yếu nhưng may mà không quên một cái gì. Mẹ anh thì gây mười ba đoạn trên người cũng phẫu thuật trong ngày hôm ấy. Còn em anh thì do bố anh lúc ngã đã kịp ôm em anh vào lòng lên chỉ bị sứt sứt. Rồi một tháng sau, bố mẹ và em anh được về. Bố thì chở về tính trẻ con khi chưa khỏi phục hẳn, mẹ thì gãy xương lên không đi lại được. May sao ông bà và các bác các cô các chú cùng anh chăm sóc. Những lần ấy thi thoảng anh lên nhà chị Phương đúng là gặp em đấy, tuy những lần đó em gét anh , chửi anh nhưng không sao, vì anh vẫn chịu đựng được cho đến bây giờ đây. (Lúc ấy mọi người không biết được về em đâu, em trẻ con lắm nhá, hi)

* * *

Thế là tôi và em đã ngồi đây và cùng nghe tôi kể chuyện được mấy tiếng, em đã xin lỗi tôi và cùng ngồi khóc với tôi cho đến một rưỡi sáng thì em ngủ lúc nào không biết nữa. Nhìn em ngủ ngon nên không giám cựa vai sợ em tỉnh giấc, mãi sau thì tôi cũng ngủ lúc nào rồi khi em gọi dậy đã gần năm giờ sáng nhìn sang đồng hồ thì đã tắt từ lâu và cùng trở về phòng.

6h sáng, em và Phương, Cường chó, Nam cùng đi ăn sáng và tiễn tôi ra sân bay, tuy chỉ đi mấy tuần thui nhưng cũng lo cho em lắm. Bình thường em chỉ lo cho tôi, kể cả khi ốm em cũng không nói cố làm tôi vui.(đấy là từ khi em đổi tính người lớn :-))

Lần này tôi đi , không có ai ở nhà lo cho em nữa lên đành phải nhờ chị Phương thi thoảng qua xem em hộ tôi chứ không thì chết.

20. Chương 20

Vào nam được ba ngày đầu, tôi và em vẫn liên lạc cho nhau đầy đủ. Sáng ngày thứ tư hôm ấy , tôi điện cho em mười năm cuộc đều không thấy có tín hiệu trả lời...

- Hay là em đi đâu nhỉ ?

Những câu hỏi nghi vấn ấy đã dẫn đến một cuộc gọi và tôi nhờ chị Phương qua nhà xem em bị làm sao không. Một lúc sau, Phương cũng trả lời, rồi cũng im luôn đến chiều. Tôi điện lại Phương nắm bảo:

- May mà hôm nay sang kịp, phải gọi bảo vệ mở bằng chìa khóa phụ đấy, con bé bị cảm, sốt cao nên chị vừa đưa vào viện rồi.

* * *

- Ừm may quá, chị cho em gặp My tý !

* * *

- My à, em đỡ hơn nhiều chưa ?

* * *

- Em đỡ hơn rồi, vừa truyền xong lọ thứ ba nên cũng thấy ổn...

* * *

- Ổn cái gì, ăn khỏe vào, vắng anh phải cố giữ gìn sức khỏe đợi anh về chứ. Nốt đợt này là anh nghỉ tết rồi đấy nên cố làm nốt mấy cái hợp đồng này là xong.

* * *

Vâng, em sẽ ăn nhiều nhiều ná ná con tó!

* * *

Này ai con tó, đỡ được một tý đã chửi anh rồi!

* * *

- Hả, thế hở ! Em quên rồi, chắc chửi yêu.hi

* * *

- Chửi yêu á, cứng nhỉ ! Thôi con tó nghỉ ngơi nhá, ngoan nhá hôm nào anh về anh mua quà.

* * * *

Tắt máy. Cuộc gọi kết thúc, hơi thở phào may mà em không sao. Tôi lo cho em quá, hôm nào về khéo phải mua cho em một con chó cảnh để em nuôi cho đỡ buồn mới được. Mà nghĩ kể cũng điên cơ, không biết em học đâu cái kiểu đấy, hư quá. Gọi người yêu là tó, chẳng lẽ cứ yêu nhau là biến thành con chó hết à.

Thôi không nghĩ nhiều nữa, nhưng cũng yêu con tó đấy lắm.

21. Chương 21

Ngày mới lại bắt đầu khi đêm qua mơ được gần em, chắc giờ này ngoài kia nhỏ của tôi vẫn còn đang co ro trong chăn ấm.

Bình thường em hay phải dậy sớm để đi học, nhưng mấy ngày nay em bị ốm có mà ngủ đến trưa. Đứng lên ngồi xuống mãi không yên, tôi nghĩ bụng: “bây giờ mà không gọi cho em thì hôm nay tôi chắc không có lúc nào hở ra mà gọi về cho em được. Tý thì đi ký hợp đồng, xong việc kiểu gì cũng say mềm à coi.

Thôi, cứ điện hỏi han tý cho lành không là không yên tâm với cái “vị” này ở nhà được.

(Yêu xa chính là như vậy đó, mỗi ngày tuy không được bên nhau nhưng chỉ cần một tin nhắn, một cuộc gọi thôi cũng làm nửa kia ấm lòng).

- Alo

* * *

- Dạ! (giọng em kiêu buồn ngủ)

* * *

- Anh bảo này, tý em ăn gì bảo chị Phương mua cho nhá, xong bảo chị hỏi xem bác sĩ bao giờ cho về nhá!

* * *

- Ủm, vàng...vàng con tó !

* * *

- Nhớ đấy!

* * *

- Vàng mà (em bắt đầu gất lên)

- Ủm, thế thôi em ngủ tiếp đi, anh đi làm đây...bye con tó.

Vậy là đã yên tâm hơn về em, tôi gọi điện cho taxi chở đến một cty to trong Sài Gòn này...

8h30 phút....

Có 2 người đã chờ sẵn ở cửa và dẫn tôi đi vào phòng họp, nghe 2 người đó giới thiệu thì hay : Anh đối diện là giám đốc phòng đầu tư và một em gái trẻ là phó giám đốc phòng kinh doanh.

Nghĩ bụng chắc chết, quả này đơn phương độc mã !

22. Chương 22

Cuộc họp được kết thúc sau ba tiếng rưỡi, không khí buổi họp này cũng rất thoải mái do hai bên cố làm vừa lòng nhau hết mức.

Xong việc, hai người bên họ mời tôi đi ăn tại một nhà hàng lớn. Đợi mãi anh giám đốc này không thấy đâu, hai người tôi và em giám đốc bắt đầu vừa uống rượ và nói chuyện.

- Anh ăn đi!

* * *

- Vàng, chị cứ để tôi tự nhiên...

* * *

- Anh Hiếu này, anh sinh năm bao nhiêu vậy ?

* * *

- Tôi á, trẻ thôi 1989 ạ ! (Độ tuổi này thì còn khá trẻ so với những người tại phòng tôi ở cty).

* * *

- Còn chị Hằng, phó giám đốc sinh năm bao nhiêu vậy ?

* * *

- 1990 (vãi, còn trẻ hơn cả mình, có mờ ám)

* * *

- Em ít hơn anh một tuổi, bọn mình xưng an hem nhá!

* * *

- Ủm, tùy em!

Ăn xong, nhờ em phó giám đốc tên Hằng này còn đưa tôi đi bar uống rượu nữa, bắt nhảy nhót cùng em nữa chứ. Bố tôi, ngưỡng gần chết, lần đầu tiên tôi nhảy...

Thì ra là như vậy, ba em này làm tổng giám đốc và là cổ đông lớn nhất nên em ra trường cuối tháng 6 rồi về nước vào công ty làm luôn ở chức vị phó giám đốc này.

Ở đời này thật bất công, ngay từ khi sinh ra người ta đã cảm thấy thế giới này không còn công bằng như họ thường nghĩ.

Có người phải nỗ lực cả đời để lên được với những chức vụ vừa với khả năng của mình, còn có người thì chỉ vừa ra trường chưa có kinh nghiệm gì đã nên được những chức vụ lớn như này rồi.

Nhảy nhót chán, tôi ra ghế ngồi, em cũng bắt đầu theo tôi. Mà cũng phải công nhận con gái Sài Gòn gì mà uống rượu tốt giữ vậy.

23. Chương 23

Ngày hôm ấy tôi say mềm trong men rượu, không còn biết cái gì nữa. Chỉ biết lúc dậy thấy em cũng đang trên giường với tôi, hết hồn mở mắt ra tôi muốn khóc thét. Nhưng chắc không sao, thấy em nằm một góc, tôi một góc.

May mà quần áo tôi vẫn còn nguyên vẹn không chết, xem phim nhiều rồi nên cũng biết chứ cứ say xong là thằng con trai coi như vỡ mồm. Nghĩ bụng mà nổi da gà... mãi lúc sau thấy em Hằng này dậy nhìn tôi.

- A xin lỗi nhá, anh say quá không biết gì.

* * *

- Xin lỗi gì nữa, anhanh...anh! (thấy em nhăn mặt)

- Anh có làm gì đâu mà xin lỗi, em cũng say quá đưa anh lên giường phát em cũng ngủ luôn.

Trời đất, mẹ con tôi này, hết hồn làm tôi đứng tim. Tưởng có lỗi với em ở nhà chắc chết.

- Mà nếu... thì cũng có sao, em gái chưa chồng, anh chưa vợ... mà hình như hôm qua anh bảo còn chưa có người yêu phải không?

* * *

- Anh, anh...anh có nói vậy hả (tôi nói lúc nào nhỉ?)

* * *

- Ủm, vậy thì tốt, em cũng chưa có người yêu, hè. (tôi chỉ biết há mồm, nhăn mặt trước em).

Thực sự nhìn mặt em cũng được, xinh nhưng xinh theo kiểu khác em của của tôi. Mẹ thì xinh theo kiểu trẻ con, còn em Hằng thì xinh kiểu khác.

* * *

- Nếu em nói em yêu anh thì anh có đồng ý làm người yêu em không? (Trời, em này hỏi dồn dập muốn ép người ta à)

Sợ quá, con gái Sài thành bạo ghê...

- Anh không biết, mẹ anh bảo con trai không được yêu sớm và lấy vợ trước 30 tuổi.

Tôi cố hỏi Hằng sang những câu hỏi khác đánh trống lảng ẽm.

Và những câu trả lời từ ẽm thì tôi được biết Hằng đang ở một mình, bố mẹ em đã bye nhau được lâu rồi. Hằng đang ở một mình ở khu trung cư cao cấp này cùng với tất cả các tài sản này đều là những thứ mà bố mẹ mua cho ,họ bảo coi như bù đắp cho em. Bù đắp cái gì chứ, ô tô đẹp ,tiền nhiều ư. Tôi nghĩ thì những thứ ấy chẳng là cái gì cả. Tiền thì không bao giờ bù đắp được tình yêu thương cả. Tại sao tôi nói vậy, tưởng vụ tôi đòi cưới với My bố mẹ tôi yên ổn nhưng họ đã gửi đơn từ bao giờ rồi. Những câu nói mà Hằng vừa nói với tôi , tôi cũng đủ hiểu Hằng thiếu tình cảm bố mẹ từ nhỏ lên em cần một người để có thể cho em tựa vào.....

24. Chương 24

Ngày hôm ấy tôi say mềm trong men rượu, không còn biết cái gì nữa. Chỉ biết lúc dậy thấy ẽm cũng đang trên giường với tôi, hết hồn mở mắt ra tôi muốn khóc thét. Nhưng chắc không sao, thấy ẽm nằm một góc ,tôi một góc.

May mà quần áo tôi vẫn còn nguyên vẹn không chết, xem phim nhiều rồi nên cũng biết chứ cứ say xong là thằng con trai coi như vỡ mồm. Nghĩ bụng mà nổi da gà... mãi lúc sau thấy ẽm Hằng này dậy nhìn tôi.

- A xin lỗi nhá, anh say quá không biết gì.

* * *

- Xin lỗi gì nữa, anhanh...anh! (thấy ẽm nhăn mặt)

- Anh có làm gì đâu mà xin lỗi, em cũng say quá đưa anh lên giường phát em cũng ngủ luôn.

Trời đất, mẹ con tó này, hết hồn làm tôi đứng tim. Tưởng có lỗi với My ở nhà chắc chết.

- Mà nếu... thì cũng có sao, em gái chưa chồng, anh chưa vợ... mà hình như hôm qua anh bảo còn chưa có người yêu phải không?

* * *

- Anh, anh...anh có nói vậy hả (tôi nói lúc nào nhỉ?)

* * *

- Ừm, vậy thì tốt, em cũng chưa có người yêu, hè. (tôi chỉ biết há mồm, nhăn mặt trước ẽm).

Thực sự nhìn mặt em cũng được, xinh nhưng xinh theo kiểu khác em của tôi. My thì xinh theo kiểu trẻ con, còn ẽm Hằng thì xinh kiểu khác.

* * *

- Nếu em nói em yêu anh thì anh có đồng ý làm người yêu em không? (Trời, ẽm này hỏi dồn dập muốn ép người ta à)

Sợ quá, con gái Sài thành bạo ghê...

- Anh không biết, mẹ anh bảo con trai không được yêu sớm và lấy vợ trước 30 tuổi.

Tôi cố hỏi Hằng sang những câu hỏi khác đánh trống lảng ẽm.

Và những câu trả lời từ ẽm thì tôi được biết Hằng đang ở một mình, bố mẹ em đã bye nhau được lâu rồi. Hằng đang ở một mình ở khu trung cư cao cấp này cùng với tất cả các tài sản này đều là những thứ mà bố mẹ mua cho ,họ bảo coi như bù đắp cho em. Bù đắp cái gì chứ, ô tô đẹp ,tiền nhiều ư. Tôi nghĩ thì những thứ ấy chẳng là cái gì cả. Tiền thì không bao giờ bù đắp được tình yêu thương cả. Tại sao tôi nói vậy, tưởng vụ tôi đòi cưới với My bố mẹ tôi yên ổn nhưng họ đã gửi đơn từ bao giờ rồi. Những câu nói mà Hằng vừa nói với tôi , tôi cũng đủ hiểu Hằng thiếu tình cảm bố mẹ từ nhỏ lên em cần một người để có thể cho em tựa vào.....

25. Chương 25

Ngồi tâm sự với em Hằng đến 5h30 chiều, tôi cũng xin phép em ra về. Thế là công việc của tôi cũng đã hoàn thành, chuyển bị về nghỉ tết rồi. Khổ nỗi vừa tạm biệt Hằng, em còn giữ tôi lại nốt một ngày để em đưa tôi đi thăm quan Thành phố mang tên bác này. Em còn bảo, tết này em đi xe ra bắc xuống nhà tôi chơi vì cũng tiện đường nào em cũng ra chơi tết với mẹ ở ngoài bắc. Tôi cũng đồng ý thôi, chơi thì đơn giản...

Sáng hôm sau, 7h em phóng quả xe hơi đỏ chót qua đón đi, vừa đi chúng tôi vừa nói chuyện thật nhiều. Em còn bảo, bây giờ em mà lấy chồng thì tốt, em sẽ không đi làm nữa mà cho chồng em làm vị trí này thôi còn em ở nhà nuôi con. Tôi nghe em nói, cũng chỉ nhìn Hằng và cười thôi. Rồi chúc em sẽ tìm được người thật tốt lấy em. Cả ngày hôm ấy chúng tôi đi đây, đi đó đến tận tối mịt. Lúc về, hôm nay tôi đã xin phép em mai anh về lên không uống được để mai tỉnh táo ra về. Trên đường về, Hằng có vẻ say hay không tôi cũng không biết nữa, chỉ thấy em nói ngày mai tôi về thì em lại trở về những ngày buồn chán như ngày thường thôi. Rồi em khóc nhiều lắm, tôi cũng bảo anh biết tại sao em buồn rồi, tất cả cũng chỉ là do từ nhỏ em đã thiếu đi những tình cảm đáng được có từ bố mẹ thôi nên giờ em mới yếu đuối như thế. Và tôi cũng nói một câu mà tôi có lẽ sẽ giấu em thì tốt hơn. Tôi đã kể cho em rằng tôi đã có người yêu, một cô gái mà tôi đã phải mất rất lâu để có thể được gần người đó, người mà tôi sẽ mãi yêu... dù sau này có ra sao đi nữa, có phải đợi chờ hay bất cứ một điều gì đó tôi cũng chỉ yêu có một mình người đó là My, nhỏ My có tính trẻ con của tôi thôi.

Về đến chỗ tôi nghỉ, tôi chào em và cố tặng em một nụ cười rồi chúc em hạnh phúc, thực ra tôi cũng buồn lắm chứ vì đã quen một cô gái có tấm lòng tốt và một trái tim mềm.

Em cũng chào tôi và phóng xe thật nhanh khuất dần sau những ánh đèn đường. Tối hôm ấy, tôi thức khuya lên facebook đăng mấy ảnh về Sài Gòn và cùng nói chuyện với nhỏ My của tôi rằng sáng mai anh về. Trong những tấm ảnh ấy có hình một cô gái xinh là Hằng nên My luôn hỏi người đó là ai mà sao trông hai người thân mật thế, em cũng có vẻ không thích lắm về Hằng. Tôi cũng bảo ngày mai về anh sẽ kể về cô gái này cho em nghe.

26. Chương 26

3h sáng ngày hôm sau, tôi nhận một tin nhắn dài và một cuộc gọi từ số điện thoại Hằng. Mở điện thoại ra, Hằng bảo em chúc anh hạnh phúc bên người mình yêu nhé, rồi tôi không còn thấy em nói gì nữa. Tôi tắt máy và xem tin nhắn, những dòng tin nhắn viết rất khó đọc. Và tôi đã bình tĩnh giấc, đọc những dòng tin nhắn cuối cùng này tôi cũng nhói lòng và tự trách mình khi hôm qua không giữ em lại...

Sau cuộc gọi ấy tôi cũng điện cho giám đốc của em để liên lạc với ba em ngay... và kết quả là biết được tin em đang hôn mê trong bệnh viện. Thực sự tôi cũng không biết giờ nên thế nào nữa khi mà em đã chào tôi rồi đâm vào đít một chiếc xe tải 4 chân. Chiếc xe của em méo mó hết, và em cũng ra đi trong đau khổ lúc 5h59 phút sáng ngày hôm sau. Tôi đã cố gọi em nhưng không thể, dù gì em cũng không nên đại dột như thế chứ. Trong tin nhắn cuối, em nói trên đời này có một người tốt mà em muốn được tựa bên thì đã không cần em nữa, người đó chính là tôi. Còn ba mẹ em thì em không muốn gặp họ nhiều vì tình cảm của em đã không dành cho họ nữa khi mỗi người họ đã tự đi tìm hạnh phúc của riêng họ... đã quá xa và không còn thiết tha

T_T. Và ngày hôm sau tôi đã dự đám tang của em, tôi đã cắt đứt mọi liên lạc trong một tuần ấy và ở căn nhà mà em từng sống, tôi nói chuyện với em một tuần liền... vậy là chỉ sau những ngày tháng nhanh như vậy mà em đã ra đi, đã để tôi nhớ mãi về thành phố này, thành phố đã từng có hình dáng em.

em đã chọn cách ra đi mãi mãi, đã chọn cách mà tôi đã phải nhớ mãi về em

27. Chương 27

Tuần tiếp theo nữa, tôi thắp hương cho em lần cuối và trả lại căn nhà đẹp cho ba em ra về trong nỗi buồn...ray rút.

Lúc tôi về đến Hà Nội, tôi đã gọi em và Cường chó, Phương nắm và Nam ra đón, tôi đã trở về và không mang theo quà gì khi chỉ mang mỗi giấy tờ và quần áo về. Về đến phòng, nhìn My như vui hẳn lên, rồi em đòi mượn điện thoại xem ảnh iếc, xem máy tính xem có chat chit hay nhắn tin với con nào không. Em hỏi người con gái hôm nọ trong ảnh và tôi cũng không nói gì về tin nhắn ấy khi đã quá mệt mỏi. Em cũng dặn tôi suốt những ngày sau đó.

27 tết, em dặn tôi nhưng cũng đợi tôi về cùng mọi người luôn. Và quãng đường trở về nhà ăn tết ấy tôi cũng kể mọi chuyện về Hằng cho em nghe, một câu chuyện buồn. May sao em cũng thông cảm và vỗ về tôi... em bảo anh hãy nghe lời Hằng và sống tốt lên đi... rồi em cũng nói với tôi, em sẽ đi du học 3 năm bên Hàn Quốc, tôi cũng không nói gì và đồng ý để cho em ra đi, tôi biết ngành củ em, nghề mà em đang theo đuổi.

30 Tết năm ấy, tôi và mọi người đã cùng em đón một cái tết vui vẻ trong không khí đầm ấm của những người bạn, họ đã cùng tôi trò chuyện, đi chơi suốt. Nhớ nhất là tất niên năm nay, tuy hôm ấy em và Phương nắm, Nam bận không sang nhà tôi ăn tất niên được nhưng cũng rất vui vì ba người bạn chúng tôi là Duy và Thắng đã cùng nhau ngồi ăn một bữa cơm vui vẻ. Bữa cơm này tuy chúng tôi không uống rượu nhưng có vẻ 3 thằng cũng rất say với đồng rìn nô... và cùng ngồi kể chuyện này, chuyện nọ... kể những kỉ niệm những lần vui buồn và nhất là chuyện một năm vừa qua xảy ra. Chẳng biết mấy bố có say rìn no không biết nữa, kể cả chuyện ma, đến nể.

Mùng 4 tết này, tôi và em sẽ lên chùa cầu cho Hằng được sớm siêu thoát và bốc quẻ đầu năm. Rồi đợi sang tháng tôi sẽ tiễn em đến với xứ sở Hàn Quốc, nơi mà em sẽ du học, đúng mới nơi mà em mong đến, đúng mới nghề mà em theo đuổi... nghề quay phim...

Rồi em còn nói, đợi ngày em về... em sẽ làm nên một bộ phim về tình yêu của chúng ta, một bộ phim thật thà mà không có những điều dối trá... sẽ có một đôi tình nhân tới đến mặc bộ quần áo màu pijama, sẽ có những con đường kẻ sọc mà đôi ta từng qua.

Hết truyện

“ người đi tìm hạnh phúc (tình tay ba) ”

Đã bao đêm rồi anh ngồi viết về chúng ta

Về mối tình thật thà, về những điều dối trá

Về những ngã rẽ xưa tưởng chừng như xa lạ

Về những con đường mà mình đã đi qua.

Anh vẫn thường mơ về một ngày không xa

Tối về nhà thấy em mặc bộ pijama có in hình con thỏ.

Anh dịu dàng ngượng ngịu đưa em bó hoa và bức thiệp để ngỏ.

Gãi đầu cười trừ khi em hỏi mà chẳng nghĩ được lí do.

Anh muốn có một ngày em sẽ kể cho con của chúng ta

Những kỉ niệm của chúng mình đêm này sang đêm khác

Câu chuyện của anh thay cho những miền cổ tích thất lạc.

Để con chúng mình còn khúc khích cười trong cả những giấc mơ.

Nhưng chỉ là mơ thôi. Anh biết còn xa lắm

Chúng ta còn phải trải qua biết bao mùa tất nãg
Bước cùng nhau qua muôn vàn khoảng lặg
Lặg lặ kiểm tìm hạnh phúc phía xa xắ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-di-tim-hanh-phuc-tinh-tay-ba>